

December
1969
XXXVI

duhovno
življenje

la vida espiritual

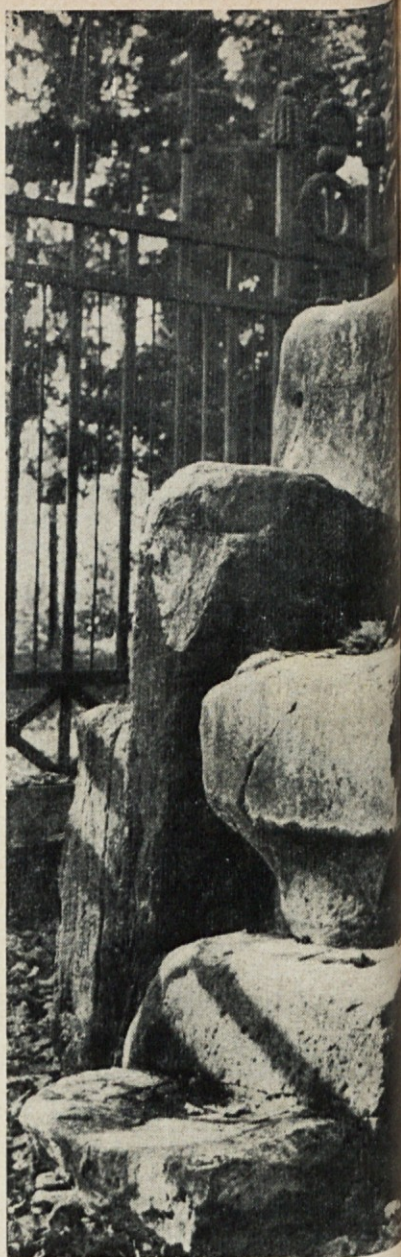
Mensaje pontificio para la inauguración de la estación Balcaree

Gustosamente accedemos a los deseos que se nos han manifestado de inaugurar el enlace televisivo vía satélite de la hermosa Argentina con el resto del mundo, que el esfuerzo por el desarrollo de la técnica moderna ha hecho posible.

Con nuestra gratitud por tan significativa deferencia, os expresamos también un vivo anhelo: que este prodigioso sistema de contacto entre las naciones aumente efectivamente la sociabilidad internacional, la convivencia constructiva de los pueblos, su recíproca estima y ayuda, el diálogo entre los hombres y su mutua colaboración en la indispensable empresa de la paz.

Argentinos queridísimos: con este motivo enviamos nuestro saludo al señor Presidente, a las demás autoridades y a todos los hijos de esa ínclita patria, con particular referencia a la gran familia católica argentina.

Nuestra presencia, casi palpable, os habla de nuestro afecto, que supera distancias. Os dice que nuestro corazón se dilata para aseguraros cómo pedimos al Altísimo que la felicidad familiar, el justo bienestar social, la defensa y el incremento de los valores espirituales, el progreso civil y cristiano, sean siempre la trayectoria característica de la amadísima Argentina.

Vojvodski stol na Koroškem

duhovno življenje

Kje je kaj?

UVODNIK	642	Pavel VI. izseljencem vsega sveta
BOŽIČ	644	Naša božična pesem
	649	Pomen božičnega drevesca
SODOBNA VPRAŠANJA	650	Razgovor o škofovski konferenci v Medellinu
	658	Sodobni svet pomaga Lat. Ameriki
	668	Chur: težke so poti
SVETO PISMO	670	Drugi Kristusov prihod
VPRAŠUJETE — ODGOVARJAMO	666	Sožitje med vernimi in nevernimi
	666	Maša po TV
	667	Umetniški slog — Brezboštvo
V DRUŽINI	671	Družinski koledar
	672	Naš božič
	673	V tišini svete noči
	674	Zveza mater in žena
	674	Spomini na tobak
	676	Ponižnim pastirčkom se Kristus rodi
	677	Družinska pošta
ZA MLADINO	679	Silvestrovo
	681	Danijelove zgodbe
	683	Me in naše srce
	685	Počitnice
	686	Mladinska pošta
	688	Čas spoznavanja in zaročna doba
NOV ROMAN	692	Morris West med Slovenci
NOVICE	693	Slovenci po svetu
	696	Novice iz Slovenije
	698	Med nami v Argentini

DECEMBER (Diciembre)

1969 — štev. 12

Leto XXXVI

Pavel VI. izseljencem vsega sveta

Sveti oče Pavel VI. je 15. avgusta, na praznik Marijinega vnebovzvetja 1969, izdal apostolsko pismo, v katerem je dal nova navodila za dušno pastirstvo izseljencev.

Cerkve je vedno posvečala matersko pozornost in skrb dušnemu pastirstvu izseljencev. V vseh stoletjih je na vse načine podpirala tiste, ki so se morali po zgledu Kristusa in nazareške družine, izgnane v Egipt, izseliti v dežele, oddaljene od njihove domovine.

„Sijajen dokaz za to pozorno skrb Cerkve je Apostolska konstitucija „Exul familia“ (Izgnana družina), ki jo je izdal naš prednik blaženega spomina, 1. avgusta l. 1952, ki jo moramo smatrati za osnovno papeško listino o izseljenških zadevah v zadnjem času.“ Tako poveljuje to konstitucijo papež Pavel VI. v svojem apostolskem pismu.

Očetje II. vatikanskega cerkvenega zbora so se zavedali resnosti

in važnosti te listine. Da bi zagotovili izseljencem kar najbolj primerno in uspešno duhovno pomoč, so preučevali izseljensko vprašanje iz verskega vidika in v zvezi s ciljem Cerkve, ki je: delati za zveličanje duš.

Drugi vatikanski vesoljni cerkveni zbor se je res zelo zanimal za tiste vernike svete Cerkve, ki niso deležni redne dušnopastirske oskrbe domače župnije ali pa so sploh brez nje: to so izseljenci, izgnanci in begunci. Opozoril je resno vse škofovske konference in države, naj se na vso moč zanimajo za najbolj nujne zadeve izseljencev in zberejo vse moči, da bodo čim prej poskrbeli za duhovno in telesno življenje. Vatikanski koncil je tudi priporočil škofom, naj pokažejo svetu, da isto skrb kakor rojakom posvečajo tudi izseljencem in tujcem.

Dušnopastirske oskrbe za izseljence pa ni mogoče uspešno izpeljati, če pravilno ne upoštevamo duhovne dediščine in posebne kulture izseljencev. V tem oziru je zelo važen njihov domač jezik, s katerim izražajo svoje mišljenje in svoje posebno versko življenje. Paziti je treba le na to, da ta različnost posameznih narodnih skupin ne bo rušila v Cerkvi tiste edinosti, h kateri smo vsi kristjani poklicani. Sveti Pavel nas opozarja: „V enem Duhu namreč smo bili mi vsi krščeni v eno telo, naj bomo Judje ali Grki, sužnji ali svobodni; in vsi smo bili napojeni z enim Duhom. Zakaj tudi telo ni iz enega

uda, temveč iz mnogih" (1 Kor 12, 13-14). „Vsi vi ste eno telo v Kristusu Jezusu" (Gal 3, 28).

„Zato je potrebno, da Sveta stolica, ki je dolžna skrbeti za vse zadeve vesoljnega cerkvenega zborā, škofom in škofovskim konferencam omogoči, da bodo bolje poskrbeli za duše tistih izseljencev, ki niso zaupani njihovi dušnopastirski oskrbi tako kot drugi verniki, ampak zahtevajo od njih zaradi razmer, v

katerih živé, posebno pozornost, ki bolj odgovarja njihovim potrebam.

Ker se življenjski pogoji in razmere zelo spreminjajo, je nujno potrebno, da se pregledajo smernice, ki jih je Sveta stolica izdala za dušnopastirsko delo med izseljenci in se spravijo v soglasje in prilagodé razmeram v katerih živé. Treba je tudi izboljšati in bolj pravilno urediti dušnopastirsko pomoč izseljencem tako, da se bodo upoštevale vse koristne, v preteklosti pridobljene skušnje in pridobili za sodelovanje vsi ljudje. Škofje morejo zaradi različnih časovnih in krajevnih razmer vpeljati posebne načine apostolata, ki so imeli že uspehe v dušnem pastirstvu. Obširno polje apostolata v blagor izseljencev zahteva, da ga vsi pravilno razumejo in združijo vse svoje sile. Zato je nujno potrebno, da poleg duhovnikov, ki so že po svoji službi neposredno poklicani, da skrbé tudi za izseljence, sodelujejo z njimi tudi redovniki in laiki. Vse mora združevati cilj: večna sreča izseljencev.

Potem, ko je papež tudi sam preučil od vseh strani to vprašanje, pozorno premislil želje različnih škofovskih konferenc in članov Svete kongregacije za škofé s svojo apostolsko oblastjo določa, naj Sveta kongregacija za škofo navodila za duhovno pomoč izseljencem, zbrana v Apostolski konstituciji, pravočasno pregleda in nove smernice v smislu tega apostolskega pisma razglasi.

G. M.

Naša božična pesem

Božič, najlepši praznik v letu, spomin ga veliča, hrepenenje ga čaka. Ni ga srca, ki bi ostalo trdo, ko zapoje v sveto noč zvonovi, ko zadehti po kadilu in se ob jaslicah zbere družina in moli in poje.

Da, kakor je angelsko petje pozdravilo nebeško Dete ob prvem božiču pod betlehemskim nebom, tako se tudi v slovenskih hišah oglašča božična pesem. Kakor si v naših časih ne moremo misliti praznovanja brez pesmi, ki slavi rojstvo Gospodovo, tako si ne moremo predstavljati tudi v preteklih stoletjih slovenske družine, ki ne bi čakala polnočnice z molitvijo in pesmijo.

O božična pesem naših dni, lepa si, a ko te poslušam, se zamislim in spomin mi obuja božičnice in kolednice, ki so danes pozabljene in jih najdeš le še v veliki zbirki narodnih pesmi.

Preproste so te naše pesmi, v katerih je preprost človek po svoje podajal in tolmačil evangelije o skrivnosti učlovečenja in rojstva Sinu božjega. Iz svojega časa je prenašal razmere, običaje in navade in še osebe v svetopisemsko dobo in pokrajino, da imamo ob njegovih pesmih vtis kakor ob srednjeveških slikah mojstrov, ki so prav tako gledali v preteklost, ko so jo podajali sodobnikom v živih barvah na platnu ali po stenah in pod stropi v cerkvah. Prišel je čas, ko so te slike obojali in jih prepleškali, danes jih pa z veliko vnemo iščejo, odkrivajo in se ob njih čudijo preprosti lepoti. Tako nekako je bilo tudi s pesmijo. Tudi narodno legendarno in nabožno pesem so obojali, češ da ni v soglasju z naukom; pobožnosti, ki je dihala iz nje, pa niso čutili. Danes se pa nihče ne zgraža, niti ne pohujšuje. Če sliši narodno pesem, ki ne podaja dobesedno dogodkov, kakor poročajo o njih evangelisti.

Pa poslušajmo pesmi same!

**Bog je zbral dvanajst mož
in vsi so noter v tempel šli.
Vsak eno šibo, v roke vzeme
in jo v pravo roko dene
in poslušajte ta glas.
Kteremu šiba razcvetela bo,
tisti bo dobil Marije.**

Božična pesem mora omenjati sv. Jožefa. Kako je postal sveti Jožef zaročenec Marijin in kako se mu je prikazal angel, nam narodni pevec takole poje:

Bog mu je poslal angela,
da poduči svetega Jožefa:
„Sveti Jožef, nič ne maraj ti,
tega sina si gor zredi,
ta je od svetega Duha!“

Svetemu Jožefu se je razcvetela, a ker je hotel sveto živeti, se je prestrašil in misli zapustiti Marijo.

O oznanjenju in učlovečenju izvemo iz naše narodne pesmi, da

tam stoji lepo polje,
lepo polje žegnano,
po polju gre stezica,
stezičica uglajena.
Po stezici pride angel,
lepi angel Gabrijel,
v rokah mi nosi rože,
lepe rože lilije.
Marija rožice poduhala,
je občutila Jezusa...

Tako nam narodna pesem v treh kiticah pove po svoje, kar nam poveduje sv. Matej o rojstvu Jezusovem v svojem evangeliju 1, 18-26. Potem sledi dolga vrsta pesmi,

Novorojeno Dete —
Jezus Kristus — naj
sodelavcem in naroč-
nikom ter bralcem
naše revije podeli
polno mero božje
milosti, novega
življenja

ki na različen način, a v bistvu vendar sloneče na evangeliju sv. Luka 2, 1-43 opevajo, kako je tiste dni izšlo povelje od cesarja Avgusta, da naj se popiše ves svet:

ena zapoved je venkaj šla
od cesarja Avgusta,
da se cel svet popisati ima,
tudi Jožef in Marija.

Dolga je pot v Betlehem in sveti Jožef prigovarja Mariji, naj bi ostala doma, ker bi ji napor škodoval, ko je tri dni in pol hoda. Marija pa hoče zapoved zvesto dopolniti in pravi:

„Naj greva tudi k svojim ljudem
v to mesto Betlehem!“

In ko se napravljata, se pogovarjata, da sta iz rodovine Davidove. Zato

Proti Betlehemu rajžata,
enega oslička imata.
Marijo pa zebe v noge,
pa še rajši le k nogam gre.

Ko prideta v Betlehem, gre Jožef po celem mestu iskat prenočišča. Tudi pri sorodnikih se je oglasil, a so ga nagnali. Žalosten se vrne k Mariji, pove ji, da ni nič našel in vzdihne:

„Oh, kam čem naprej?
Pod nebom bom zdej!“

Narodni pevec preide na skrb tega vprašanja in ga nato po Jože-

fovem sklepu, da ostaneta pod nebom, kratko reši:

Pred mestom stoji štalica,
nad njo zapoje grlica.
Marija pravi: „Jožef moj,
pojva v to štalico nocoj!
Oh srečna ta noč,
Bog bo dal pomoč!“

In sta šla v štalico in molila do polnoči, potem pa:

Marija tam zaspi sladko,
zamaknjena je bila v nebo,
in sina rodi,
Rešnika ljudi.

Nato oznanijo angeli pastirjem, da se je rodil Zveličar, ki ga je medtem Jožef na roko vzel in od veselja jokati začel. Ker ni bilo zibelke, Marija

V jaslice ga položi
pred voliča in osliča.
Oba sta padla na noge,
na tla sta položila glave:
še živina spozna
tam svojega Boga!

Tudi pastirji, ki so pasli tam trije, tam štirje, čuječ pri čredi okoli polnoči, so po angelskem sporočilu odšli v štalico z darovi in

Padli so na svoj obraz,
spoznali Jezusa tačas,
da Bog je z nebes
in človek vmes.

Premalo je prostora, da bi mogel navesti vse pesmi, v katerih se

nam kažejo betlehemski pastirji v vsej lepi pobožni slovenski preprostosti in milosrčnosti, ko hočejo pomagati Jezuščku v njegovi revščini. Kar tekmujejo, kdo bo več prinesel.

Pastirci vstanite,
zbudite se zdej,
le hitro vstanite,
da gremo naprej!
En angel je meni
oznanil poprej,
da nocoj je prišel
Sin božji na svet.
V štalci je rojen,
v jasliah leži,
med oslom in volom
ga boste našli.
Vzemimo tud s sabo
od našga blaga,
da Jezusu damo,
potrebo ima.
Kar mene se tiče,
kos platna bom dal,
da bo za plenice,
prav tanega bom zbral.
Jaz bom domov stopil,
tisto ovco bom vzel,
katero sem ondan
bil volku otel.
Jaz bom s sabo nesel
eno torbo jajc,
eno dežo masla
in kruha en krajc.
Jur, ti s tvojo palco,
te prosim, ker si moj,
ko prideš v štalco,
kakor steber ne stoj!

Vsi so prevzeti, ko zagledajo Jezuščka:

O cartano Dete,
kako je lepó,
od mraza se trese,
je skoraj nagó!

Smilil se jim je, in ko ga odenejo s platnom in še s suknjo, da ne bi od mraza konca jemal, se opravičijo, da so prinesli tako revne dari:

„Marija, vzemi gori
te naše dari,
katere smo semkaj
prinesli zdaj mi.“

Če bi bili bogati, bi ji dali več, tako pa naj vzame za ljubko, kar so ji prinesli sami siromaki. In tako se obrnejo še k božjemu Detetu s prošnjo:

„O Jezus, požegnaj
nam dušo in telo,
po smrti pa vzemi
nas gori v nebo.“

Najstarejši zapis naše narodne pesmi je poleg onih dveh vrstic kolednice „mi smo prišli pred vrata, da bi bila božja zlata“, ki ju je priobčil 1575 Trubar, „Duhovna pesem za božič in sv. tri Kralje“, ki je natisnjena v Sammaripovem, Italijansko slovenskem slovarju leta 1607, kot so jo tedaj peli v okolici Devina na Goriškem, a je znana tudi iz drugih slovenskih krajev. V njej poje narodni pevec, kar je slišal iz evangelija sv. Mateja (2, 1-12) o zvezdi, ki se je prikazala trem modrim:

Ta svetla zvezda, ta je vzšla
za ono stranjo črne gore,
ona nam sveti široko,
široko ino visoko.

V zvezdi stoji dete mlado,
v rokah drži en križ zlati,
v križu so zlatni puštobi:
da je to Dete pravi Bog,
da je to Dete rojeno

notri v tem mestu Betlehemu
v eni preprosti štalici,
v enih volovskih jaslích.
Spoznal ga je oslič, volek,
da je to Dete pravi Bog
ki je ustvaril zemljo, nebo,
krščenu dal dušo, telo.
Potlej so prišli kralji trije,
Gaspar, Melhior, Boltižar
in oni so k ofru prinesli
veroh, miro, čisto zlato
ino darujejo Jezusa,
tega kralja nebeškega!

Tako smo videli nekaj naših bo-
žičnih pesmi, s katerimi so se naši
predniki spominjali rojstva Gospo-
dovega in v sveti pobožnosti pre-
življali božično noč. Za konec naj
omenim še „Hagado“, „pesem dva-
najst osobitosti“, kakor jo je ime-
noval nabiralec narodnih pesmi,
župnik Matija Majar, in jo pozna-
jo tudi drugi narodi. Pri nas doma
so jo peli na sveti večer iz roda v
rod, kakor mi je pravil oče. Po
treh rožnih vencih je prišla na vr-
sto. Začel jo je peti oče, kakor je
bilo pri hiši od zdavnaj v na-
vadi. Samo ob svetih večerih sem
jo slišal, zato se mi je s svojo praz-
nično obrednostjo vtisnila z na-
pevom vred v spomin. Dvanajst

svetopisemskih dogodkov, naukov
iz katekizma in nekaj drugih na-
božnih snovi podaja v razgovoru
med Jezusom in Marijo. Pesem se
od kitice do kitice sproti ponavlja,
tako da se dvanajstkrat prepeje.
Da so jo pri nas na sveti večer pe-
li, je pač dala povod prva kitica:

Jezus vpraša Matere,

Mati vpraša Jezusa:

„Kaj je eden najboljšega?“

Eden Bog se je rodil,

ves vesoljen svet je zveselil.

Kaj, če bi se vrnilo z našo staro
narodno božično pesmijo v sloven-
ske hiše nekdanje lepo, pobožno
praznovanje svetega večera?

dr. Joža Lavrenčič

Pomen božičnega drevesca

Odkar je sv. Frančišek Asiški napravil na prostem sredi gozda prve jaslice, se je običaj postavljanja jaslíc hitro razširil po vsem krščanskem svetu. Jaslice so prinesle v verné krščanske družine za božič nesluteno veliko prísrečnega veselja, domačnosti in globekega notranjega doživljanja božičnih skrivnosti prve svete noči. Kmalu si brez jaslíc pravega božiča niti misliti niso mogli. Že v adventu so bile vse njihove misli pri mahu, pastirčkih in postavljanju jaslíc.

Za jaslícami se je pa sčasoma uvedel tudi običaj postavljanja božičnega drevesca. Božično drevo se je kar lepo prilagalo k jaslícami in se je zato hitro udomačilo. Danes je božično drevo ob jaslícami v krščanskih družinah središče božičnega večera. Zlasti za mladino ima čarobno privlačnost, ker je vse obloženo z dobrotami in hrani pod seboj bogate darove za pridne otroke. Svečke in lučce na drevesu pa dajejo sveti noči še poseben čar in njeno skrivnostno poezijo le še povečajo.

Pomen božičnega drevesa

Božično drevo je prišlo k nam

s severa. Najprej se je običaj postavljanja božičnega drevesa udomačil po protestantskih deželah, od tam se je pa razširil tudi drugje.

Drevo, zlasti zeleneče in cvetoče drevo, je bilo že od nekdaj pri vseh narodih znamenje življenja in rodovitnosti. Pač zaradi tega, ker prinaša človeku bogate sadove. V krščanstvu posebej je pa drevo znamenje življenja zato, ker je podoba drevesa, rastočega v rajú. Ker je pa postalo zaradi greha to drevo življenja človeštvu v prekletstvo in pogubo, je Kristus stopil na les svetega križa, na njem za nas izkravavel ter odvzel od nas prekletstvo greha. Kristusov križ je ozelenel in postal človeštvu v blagoslov.

K jaslícami je prišlo božično drevo v zvezi z verskimi igrami, ki so jih prirejali za božične praznike. Središče in glavna vsebina teh iger je bilo drevo v paradížu, na katerem so bila navezana jabolka kot simbol prepovedanega sadu. Te igre so se sčasoma pozabile in opustile, običaj postavljanja božičnega drevesa je pa zaradi svoje privlačnosti ostal do danes.

Božično drevo ob jaslícami je torej znamenje Kristusa. Tudi lučke na drevesu pomenijo Kristusa, o katerem pravi evangelist sv. Janez, da je bil prava Luč, ki se je razodela človeštvu na prvo božično noč in ki razsvetljuje vsakega človeka, ki pride na ta svet. Tudi darovi na božičnem drevesu in pod njim so prav tako znamenje milosti, ki jih je božje Dete prineslo s svojim prihodom na svet.

Razgovor o škofovski konferenci v Medellinu

(med mons. Edvardom Pironijem in časnikarjem dnevnika „Čas“ 18.8.69 v Bogotà, Kolumbija)

1. Kateri so po vaši sodbi najdragocenejši uspehi glavnega škofovskega zborovanja v Medellinu po enem letu?

V Cerkev Latinske Amerike je prišel nov duh, četudi ga ni mogoče na zunaj opaziti. Izraz tega duha je nezadovoljnost. Kristusov obraz smo predstavljali svetu na nepopoln način. Pomanjkljiva je bila evangeljska obveznost naše vere. Način dušnopastirskega dela ni odgovarjal današnjemu času in ločitev med Cerkvijo in svetom je bila prevelika.

Iz tega spoznanja prihaja želja po

očiščenju, po spremembi, po prereditvi Cerkve s Svetim Duhom; želja: prikazati pravi obraz Cerkve, bolj evangeljske vloge, družbe, ki vodi ljudi k zveličanju in bolj delavno v reševanju ljudi.

Najbolj vidni uspeh škofovskega zborovanja v Medellinu je prizadevanje premagati dvoličnost med Cerkvijo in svetom, med vero in življenjem, med milostjo in naravo, med oznanjevanjem evangelija in človeškim napredkom, med graditvijo nebeškega kraljestva in življenja na zemlji.

2. Ali obnova, ki hoče izvesti sklepe škofovske konference v Medellinu, napreduje s tisto naglico, ki smo jo pričakovali, ali mislite, da je naletela na ovire?

Prav je, da napreduje počasi. Obnova zahteva novo mišljenje. To pa se ne more doseči takoj. Vsaka pristna obnova zahteva mnogo premišljevanja in vztrajnega iskanja novih poti. Nevarno je spreminjati samo zato, da se spreminja, ne da bi prej temeljito spoznali pomen in zahtevo spremembe ter način, kako naj se izvrši.

Res pa je, da se obnova razvija prepočasi. Vzroka sta dva. Nekateri ljudje ne razumejo škofovskega zborovanja v Medellinu ker se niso potrudili, da bi razumeli njegovo versko, bogoslovno globino. To zborovanje hoče rešiti predvsem vero in zagotoviti zveličanje ljudem.

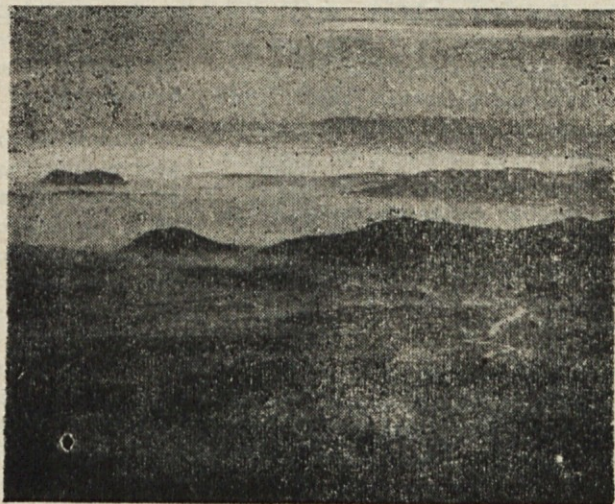
3. Katera zadeva, o kateri so razpravljali na tej škofovski konferenci, zahteva po vaši sodbi takojšnjo in najbolj odločno rešitev?

Zadeva pravičnosti je v najgloblji zvezi z vprašanjem miru na latinsko-ameriški celini. Zato je nujno potrebna sprememba nekaterih krivičnih ustanov.

Druga zadeva je oznanjevanje evangelija, ki mora odgovarjati današnjemu človeškemu napredku. To nujno zahteva spremembo načinov dušnopastirskega dela in nove vzgoje vsega božjega ljudstva, da se bo vedno bolj zavedalo svoje krščanske odgovornosti in evangeljske dolžnosti.

Tretja zadeva je vprašanje revščine v Cerkvi, ki zahteva zelo resno in temeljito preučevanje o duhu in načinu ubožstva, istočasno pa spremembo delovanja nekaterih ustanov v Cerkvi.

4. Ali bi mogli kratko povedati, kako Odbor škofovskih konferenc La-

Medellin
je želel
latinsko-ameriškemu
kontinentu
približati
Kristusa

tinske Amerike nadaljuje delo škofovskega zborovanja v Medellinu?

Ta odbor skuša pospešiti razširjenje in izvedbo sklepov v Medellinu, priti do dna njegovemu duhu in odkriti njegova bogoslovna in dušnopastirska navodila. To hoče doseči z večkratnimi sestanki tega odbora in njegovih odsekov, pa tudi s smernicami, ki jih daje glavno tajništvo in s članki v tisku, zlasti v listu, ki ga izdaja Odbor škofovskih konferenc za Latinsko Ameriko (CELAM).

5. Ali moremo reči, da se zdaj, zlasti po škofovskem zborovanju v Medellinu, duh krajevnih cerkva v Evropi in Latinski Ameriki razlikuje med seboj?

6. Ali je Latinska Amerika kaj posebnega storila za vso vesoljno Cerkev?

Eдинost vesoljne Cerkve se hrani od izvirnega bogastva krajevnih cerkva. Voditelji različnih cerkva Latinske Amerike so v Medellinu povedali vesoljni Cerkvi, da hočejo nekaj svojega prispevati zanjo. Prav tako pa se cerkev Latinske Amerike zaveda svoje dolžnosti, da preučuje, sprejema in širi to, kar je njej lastno. Posebno poslanstvo cerkve v Latinski Ameriki pa je v najožji zvezi s posebnim položajem latinskoameriškega človeka. Cerkev ga mora osvoboditi in rešiti.

7. Pred enim letom se je govorilo, da je Odbor škofovskih konferenc važen korak do razosredotočenja (decentralizacije) Cerkve? Ali se moreta v tem smislu razlagati uspeh

škofovske konference v Medellinu in razpustitev Škofovskega odbora Severne Amerike v pomoč Latinski Ameriki.

Po škofovskem zborovanju v Medellinu je Odbor škofovskih konferenc za Latinsko Ameriko dobil ugled in sprejel tudi veliko odgovornost. Vendar ne samo o tem odboru, ampak o vsem zboru latinskoameriških škofov je sveti oče Pavel VI. lani oktobra izjavil, da so ti škofje pokazali svojo zrelost in so zato vredni, da dajejo pobude in predloge. Severnoameriški škofovski odbor za pomoč Latinski Ameriki pa ni razpuščen, ampak le preurejen. Posvečal bo odslej več važnosti posebnim razmeram in zahtevam cerkve v Latinski Ameriki z bratsko povezanostjo z Rimom in s popolno skupnostjo s papežem, ki je glava škofovskih zborov.

8. H. Fesquet je izjavil, da je cerkev v Latinski Ameriki v stanju smrtne greha. Pozneje so peruanski škofje o svoji deželi rekli tako. Ali mislite, da so s tem potrdili Fesquetovo izjavo?

Osebnostno mislim, da Fesquetova izjava ni pravična. Cerkev, ki ponižno priznava svoje nepopolnosti in napačnosti in slovesno obljubi, da se bo duhovno obnovila, kakor je to storila vesoljna Cerkev na koncilu, ne more biti v smrtne grehu. Le če upoštevamo delovanje Svetega Duha, moremo razumeti izreden pomen škofovskega zborovanja v Medellinu za vso cerkev v Latinski Ameriki. Ko govori peruanski škofje o smrtne grehu v svoji deželi, mislijo le na kri-

vično ureditev življenja, ki zatira in ovira razvoj posameznega človeka in človeške družbe.

9. Ali mislite, da moremo reči, da so trenja, ki nastajajo v Braziliji zaradi neurejenih socialnih razmer, v Argentini zaradi socialne napetosti in zaradi nesoglasja med cerkveno oblastjo in nekaterimi duhovniki, v Peruju iz istih vzrokov, sadovi škofovske konference v Medellinu?

Trenja so sadovi trenutkov, v katerih živimo. Vse se hitro menjava in spreminja. Tudi okolje zunaj Cerkve ukazuje. Res pa je, da tudi večja poglobitev Cerkve v dolžnost sodobnega oznanjevanja evangelija, kar se je zgodilo tudi na škofovskem zborovanju v Medellinu, nujno povzroča trenja med tistimi, ki se upirajo spremembi in med tistimi, ki jo preveč pretirano pospešujejo; med tistimi, ki preveč ostajajo zadaj in

med tistimi, ki preveč, prehitro tečejo naprej.

10. Ali bo Odbor škofovskih konferenc Latinske Amerike kaj posebnega prispeval za bližnjo sinodo?

Vodstvo Odbora škofovskih konferenc Latinske Amerike je koncem maja letos na posebnem zborovanju sestavilo obširno listino, ki je prispevek Latinske Amerike za sinodo v Rimu. To listino, ki je resna in umirjena, ima v rokah predsednik Odbora latinskoameriških škofovskih konferenc.

Ta odbor ne more predložiti rimski sinodi svojega posebnega mnenja, ker je v nekem oziru zastopnik vseh latinskoameriških škofovskih konferenc. Vsako škofovsko konferenco pa bo na sinodi zastopal njen predsednik.

G. M.

NAJVEČJA MESTA SVETA

Mesto	Država	Prebivalstvo v tisočih	
		ožje področje	s predmestjem
Tokyo, Japonska	.....	8.993	10.870
Šanghaj, Kitajska	.....	6.900	—
Bombay, Indija	.....	4.784	—
Peking, Kitajska	.....	4.010	—
Sao Paulo, Brazilija	.....	4.098	—
London, Anglija	.....	5.000	7.948
Buenos Aires, Argentina	.....	3.000	7.000
New York, ZDA	.....	3.000	11.348
Pariz, Francija	.....	2.790	7.369
Moskva, ZSSR	.....	6.395	6.463

DRUGI KRISTUSOV PRIHOD

Z adventom vstopamo v novo cerkveno leto, ki ga Cerkev uvaža z mislijo na konec sveta, na drugi Kristusov prihod, na vesoljno sodbo in s tem na dopolnjenje človeškega odrešenja.

Večni Bog, stvarnik in vladar sveta, usmerja vso človeško zgodovino v ta poslednji njen dan „Ko bo prišel Sin človekov v svoji slavi in vsi angeli z njim; takrat bo sédel na prestol svojega veličastva. In zbrali se bodo pred njim vsi narodi...“ (Mt 25, 31-32). V sodbi, ki bo sledila, bo za večno odločena usoda vseh ljudi, vsakemu bo povrnjeno po njegovih delih, med katerimi bodo po Sodniku na prvem mestu imenovana dela usmiljene ljubezni do bližnjega. Tisti,

ki so ta dela vršili, pojdejo v večno življenje, oni, ki so jih opuščali, pa v večno trpljenje.

Tedaj bodo zveličani za večno rešeni greha in vseh nevarnosti in bridkosti. „Bog sam bo v svetem mestu, novem Jeruzalemu, prebival z ljudmi; oni bodo njegovo ljudstvo in Bog sam bo med njimi; in obrišal bo vse solze z njih oči in smrti ne bo več; tudi ne bo več ne žalovanja ne vpitja ne bolečine; zakaj, kar je bilo prej, je minilo“ (Raz, 21, 4).

Vstajenje in poveličanje teles bo blaženost zveličanih dopolnilo do zadnje, najvišje mere.

Tedaj bo konec vse nečimernosti tega sveta, ko bo Bog ustvaril novo nebo in novo zemljo. Tedaj se bo izpolnilo, kar napoveduje sveti Pavel, da bo tudi samo stvarstvo, ki željno pričakuje tega dne, rešeno prekletstva, ki je prišlo nanj zaradi greha ter se bo iz suženjstva pokvarjenosti rešilo v svobodo poveličanih božjih otrok (Rim 8, 19-22).

Drugi Kristusov prihod bo predstavljal polnost njegove zmage nad grehom in brezbožnim svetom, nad pekлом in njegovimi zavrženimi angeli. Tedaj se bo zgodovina človeškega odrešenja zaključila, ko se bodo v Kristusu, novem Adamu, dopolnili vsi božji odrešitveni načrti. Tedaj bo s Kristusom poveličana tudi njegova Cerkev. To bo polnost časov, to bo veličastno prerojenje sveta. (Mt 19, 28.)

O vsem tem nam govori zadnji koncil v svojih konstitucijah. Dobro in potrebno je, da se k tozadevnemu nauku Cerkve vedno znova povračamo.

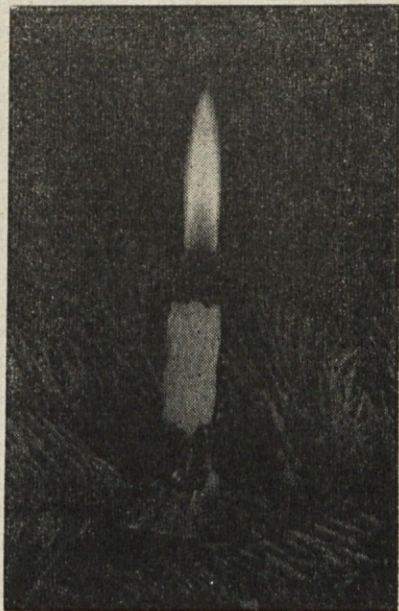
Koncilski nauk

1. V dogmatični konstituciji o Cerkvi posveča koncil celo 7. poglavje eshatološkemu, to je k poslednjim stvarem usmerjenemu značaju potujoče Cerkve. Takole uči: „Cerkev, v katero smo v Kristusu Jezusu poklicani vsi in v kateri po božji milosti dosegamo svetost, bo dosegla popolnost šele v nebeški slavi, ko bo prišel čas prenovitve vsega. Tedaj bo s človeškim rodом v Kristusu popolnoma prenovljen tudi ves svet, ki je tesno zvezan s človekom in se po njem približuje svojemu namenu.

Ko je bil namreč Kristus povzdignjen z zemlje, je vse pritegnil k sebi. Ko je vstal od mrtvih, je poslal svojega oživljajočega Duha v učence in je po njem svoje telo, ki je Cerkev, napravil za vesoljni zakrament odrešenja. Sedeč na Očetovi desnici neprestano deluje v svetu, da bi ljudi privedel v Cerkev, jih po njej tesneje združil s seboj in jih s tem, ko jih hrani s svojim lastnim telesom in krvjo, napravljaj deležne svojega poveljčanega življenja. Tista prenovitev torej, katera nam je obljubljena in ki čakamo nanjo, se je v Kristusu že začela, napreduje s pošiljanjem Svetega Duha in se po njem nadaljuje v Cerkvi, v kateri po veri spoznavamo smisel našega ča-

snega življenja, ko v upanju na prihodnje dobrine dovršujemo delo, katerega nam je Oče izročil na svetu in tako delamo za svoje zveličanje.

Poslednji časi so torej že prišli do nas in prenovitev sveta je že nepreključno odločena in na neki stvarni način že vnaprej izvršena. Cerkev je namreč že na tem svetu oblikovana z resnico, čeprav ne popolno svetostjo. A dokler ne bo novih nebes in nove zemlje, kjer prebiva pravičnost nosi potujoča Cerkev v svojih zakramentih in ustanovah, ki spadajo v sedanji vek, podobo tega sveta, ki preide. Saj sama živi med stvarstvom, ki vse dotlej vzdihuje v porodnih bolečinah in pričakuje razodetja božjih otrok.

Združeni s Kristusom v Cerkvi in zaznamovani s Svetim Duhom, ki je ara za našo dediščino, se v resnici imenujemo in smo božji otroci, a se še nismo prikazali s Kristusom v slavi, v kateri bomo podobni Bogu, ker ga bomo gledali, kakršen je. Zatorej, dokler smo v telesu, potujemo ločeno od Gospoda in sami pri sebi zdihujemo mi, ki imamo prvine Duha in želimo biti s Kristusom. Ista ljubezen pa nas priganja, naj bolj živimo njemu, ki je za nas umrl in vstal. Prizadevamo si torej, da bi bili v vsem všeč Gospodu in si nadevamo božjo bojno opravo, da bi se mogli ustavljati hudičevim zviščam in se ob hudem dnevu postaviti v bran. Ker pa ne vemo ne dneva ne ure, moramo biti, kakor nas Gospod opominja, stalno čuječi, da bi bili po dovršitvi le enkratnega teka našega zemeljskega življenja vredni stopiti z njim na ženinino in biti prišteti med blagoslovljene in da nam ne bo, kakor malopridnim in lenim služabnikom, ukazano iti v večni ogenj, v zunanjo temo, kjer bo jok in škripanje z zobmi. Kajti preden bomo zakraljevali s poveljčanim Kristusom, se bomo mi vsi prikazali pred Kristusovim sodnim stolom, da sleherni prejme po tem, kar je v telesu delal, ali dobro ali hudo. Ob koncu sveta bodo, kateri so delali dobro, vstali k življenju, kateri pa so delali hudo, bodo vstali k obsodbi. Mislimo torej, da se trpljenje sedanjega časa ne da primerjati s slavo, ki se bo razodela

nad nami, in močni v veri pričakuje-
mo blaženega upanja in veličast-
nega prihoda vélikega Boga in Zve-
ličarja našega Jezusa Kristusa, ki
bo preobrazil naše borno telo, da
bo podobno njegovemu poveljčane-
mu telesu, in prišel, da se pove-
liča v svojih svetih in se skaže
čudovitega v vseh, kateri so vero-
vali.

Dokler torej ne pride Gospod v
svoji slavi in vsi angeli z njim in
dokler mu ne bo, potem ko bo kon-
čana smrt, vse podvrženo, potuje-
jo nekateri njegovih učencev na
zemlji, drugi, ki so odšli iz tega
življenja, se očiščujejo, in spet dru-
gi uživajo slavo, ko jasno gledajo
samega troedinega Boga, kakršen
je. Vendar pa smo, čeprav na raz-
lični stopnji in na različni način,
vsí združeni v isti ljubezni do Bo-
ga in do bližnjega ter prepevamo
isto himno našemu Bogu. Vsi nam-
reč, ki so Kristusovi in imajo nje-
govega Duha, se zraščajo v éno
Cerkev in so med seboj zedinjeni
v Kristusu. Zedinjenje potnikov z
brati, ki só zaspali v Kristusovem
miru, se nikakor ne pretrga, tem-
več se, kakor uči stalno vera Cer-
kve, s skupno deležnostjo pri du-
hovnih dobrinah, še okrepi“ (C
48, 49).

2. O istem predmetu govori kon-
cil tudi v pastoralni konstituciji
o Cerkvi v sedanjem svetu, v po-
glavju, ki nosi naslov: Nova zem-
lja in novo nebo. Takšen je nje-
gov nauk: „Ne vemo za čas dovr-
šitve zemlje in človeštva; tudi na-

čin, kako bo vesoljstvo preoblikovano, nam je neznan. Podoba tega sveta, ki jo je skazil greh, sicer preide; toda poučeni smo, da nam Bog pripravlja novo bivališče in novo zemljo, na kateri prebiva pravičnost in katere blaženost bo izpolnila in prekosila vsa hrepenežja po miru, ki se porajajo v srcih ljudi. Tedaj bo smrt premagana in božji otroci bodo v Kristusu obrnjeni k življenju; kar je bilo vsejano v slabosti in minljivosti, si bo nadelo neminljivost. Ljubezen in njena dela bodo ostala, in vse stvarstvo, ki ga je Bog ustvaril zaradi človeka, bo rešeno suženjstva ničevosti.

Opomnjeni smo seveda, da človeku nič ne pomaga, če si ves svet pridobi, sam sebe pa pogubi. Vendar pa pričakovanje nove zemlje ne sme oslabeti, marveč spodbuditi vnemo za delo na tej zemlji, kjer raste tisto telo nove človeške družine, ki že more dati nekak obris novega sveta. Zato je zemeljski napredek treba sicer skrbno razlikovati od rasti Kristusovega kraljestva, vendar pa je ta napredek, kolikor more prispevati k boljši ureditvi človeške družbe, velikega pomena za božje kraljestvo.

Vrednote človeškega dostojanstva, bratskega občestva in svobode, vse te odlične sadove narave in našega truda, bomo namreč potem, ko smo jih v Gospodovem duhu in po Gospodovi zapovedi razvijali na zemlji, znova našli, toda očiščene vsakega madeža, presvetljene in preobražene. Zgodilo se bo to te-

daj, ko bo Kristus izročil Očetu večno in vesoljno kraljestvo, kraljestvo resnice in življenja, kraljestvo svetosti in milosti, kraljestvo pravičnosti, ljubezni in miru. V skrivnosti je to kraljestvo navzoče že na tej zemlji; doseglo pa bo svojo dovršitev ob Gospodovem prihodu“ (CS 39).

Tako zaključujemo naša razmišljanja o skrivnosti našega odrešenja po svetem pismu in cerkvenem nauku. Adventni čas, v katerem se nahajamo, je čas priprave na praznovanje božičnih skrivnosti. Kristus prihaja zdaj v milosti in ljubezni. Kot malo dete nas vabi k svojim bornim jaslcam, vse, brez razlike, da nas blagoslovi in nam podari svoj mir.

Vsaakoletna adventna duhovna obnova pa je obenem najboljša priprava na drugi Kristusov prihod, ko nam bo kot pravični Sodnik naš večni delež. Naše srečanje s Kristusom Sodnikom se bo izvršilo ob uri naše smrti, tedaj se bo odločila naša večna usoda, ki bo potem na sodni dan pred vsem svetom razodeta in potrjena. V mislih na to nas sveta Cerkev na prvo adventno nedeljo opominja z besedami svetega Pavla: „Noč se je pomaknila in dan se je približal. Odložimo torej dela teme in si nadenimo orožje svetlobe. Kakor podnevi hodimo pošteno, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti, ampak nadenite si Gospoda Jezusa Kristusa“ (Rim 13, 12-14).

Alojzij Košmerlj

Katoliški svet pomaga Latinski Ameriki

Dežele Latinske Amerike so najbolj kompaktno katoliško področje. V teh deželah živi 1/3 vseh katoličanov. To katoličanstvo je sorazmerno mlado, zato mu Cerkev posveča toliko pažnje in skrbi. Pij XII. je rekel, da ima krščanstvo Latinske Amerike apostolsko poslanstvo.

Organizacija in koordinacija dela

Že več kot sto let si Sveti sedež veliko prizadeva, kako poživiti versko življenje v deželah Latinske Amerike in to predvsem z namenom, da bi formalni katoličani postali praktični katoličani, to je živeli po veri. Takoj se je pokazala tudi potreba po organizaciji in koordinaciji dela. Zato si je Cerkev,

predvsem Sveti sedež v Rimu, veliko prizadevala v zadnjih desetletjih preteklega stoletja, da bi prišlo do sestanka vseh škofov Latinske Amerike.

Prizadevanja za uresničitev tega sestanka niso imela takojšnjih uspehov. Ugotovilo se je, da se sestanek ne more vršiti v nobenem mestu Latinske Amerike zaradi slabih prometnih in drugih kombinacijskih zvez. Končno so se odločili, da se sestanek ali konferenca vrši v Rimu. Do njegove uresničitve je prišlo leta 1899.

Sestanek bi naj pomenil začetek nove dobe v verskem življenju teh dežel in pobudo za nove konference in stalno koordinacijo dela. Vendar pričakovanja niso bila v celoti uresničena. Kljub vsem prizadevanjem je moralo miniti dobrih 55 let, da so se škofoje Latinske Amerike ponovno sestali. Po prizadevanjih Pija XII. se je v času od 25. julija do 4. avgusta 1955 vršila v Rio de Janeiru v Braziliji generalna konferenca episkopata Latinske Amerike. Uporabili so za to sklicanje mednarodni euharistični kongres, ki se je vršil pred pričetkom konference v Rio.

Na konferenci so razpravljali o verskem položaju, organizaciji in koordinaciji dela vseh škofij in škofov. V ta namen se je ustanovil stalni škofijski svet za Latinsko Ameriko (CELAM) s sedežem v mestu Bogotá, Kolumbija.

S periodičnimi sestanki predstavnikov posameznih škofijskih konferenc so se nudile prilike za

izmenjavo izkušenj in nadaljevanje dela v smislu navodil Svetega sedeža. Veliko so se trudili, da bi nadoknadili zamujeno.

Ob priliki 39. mednarodnega evharističnega kongresa, ki se je vršil v mestu Bogotá, Kolumbija, od 18. do 25. avgusta 1968 se je ponovno vršila generalna škofovska konferenca na pobudo papeža Pavla VI.

Prizadevanje papežev v novejši dobi

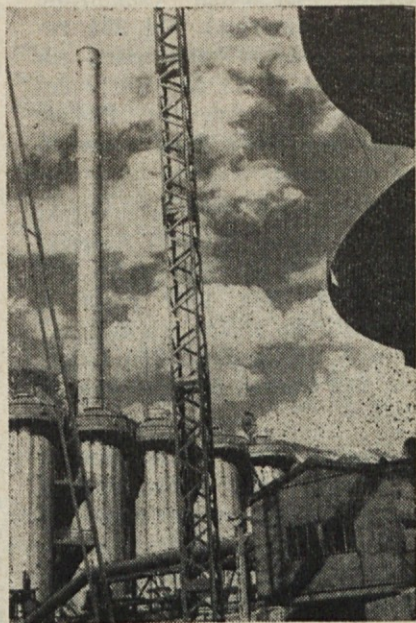
Kot rečeno si je Cerkev vedno prizadevala za poživitev verskega življenja v Latinski Ameriki, toda ne vedno s pričakovanimi uspehi. Nova doba v teh prizadevanjih se je pričela z vladanjem Pija XII. Komaj se je končala druga svetovna vojna je posvetil Latinski Ameriki veliko dela. Krona vseh teh prizadevanj je bila že omenjena generalna škofovska konferenca v Rio de Janeiro leta 1955, kateri je naslovil apostolsko pismo *Ad Ecclesiam Christi*, datirano z dne 29. VI. 1955. S čitanjem tega pisma se je začela konferenca in delo.

Na pobudo te ustanove se je v dneh od 2.—5. nov. 1959 vršil v Washingtonu sestanek obeh Amerik za pomoč in koordinacijo dela.

Janez XXIII. je nadaljeval delo svojega prednika. Še več, hotel je pohiteti in delo pospešiti. Že v prvih dveh mesecih svojega vladanja je izdal 5 dokumentov, ki se nanašajo na versko življenje in potrebo pomoči deželam Latinske

Amerike. Prosil je predvsem vse krščanske dežele zahodne Evrope, da priskočijo na pomoč. V času svojega kratkega pontifikata je izdal 31 dokumentov, v katerih izraža skrb za te dežele, ali prosi sodelovanje in pomoči. Še na smrtni postelji se je spominjal potreb Latinske Amerike z besedami: „Oh, il grande lavoro per l'America Latina.“

Tudi Pavel VI. ima stalno pred očmi potrebe Latinske Amerike. Do mednarodnega evharističnega kongresa v Bogotá leta 1968 je objavil 28 dokumentov o tem vprašanju. Med zasedanjem drugega

**Latinska Amerika mora priti do
vsestranskega razvoja**

cerkvenega zbora v Rimu je bil zelo naklonjen sestankom in razgovorom škofov, ki so obravnavali to pereče vprašanje.

Pomoč katoliških dežel

Veliko dežel se je odzvalo prošnji Svetega sedeža za pomoč deželam Latinske Amerike. Ta pomoč je predvsem v pošiljanju duhovnikov in redovnic za pomoč pri dušnopastirskem delu.

Glede najbolj učinkovite pomoči so na prvem mestu Združene države. Kardinal Cushing predseduje škofijskemu odboru za Latinsko Ameriko (Episcopal Committee for Latin America). Od 231 redovnih skupin in kongregacij jih je leta 1961 že 68 delovalo v deželah Latinske Amerike. Poslale so v pomoč 1.478 duhovnikov in 1.307 redovnic.

Tudi v Kanadi obstoja škofijski odbor za pomoč Latinski Ameriki (CECAL). Ustanovljen je bil leta 1955 in do leta 1962 poslal v dušnopastirsko službo teh dežel 67 škofijskih duhovnikov, 350 redovnikov, 212 bratov, 509 redovnic in 86 laikov.

V Evropi največ pomaga Španija. Ustanova Obra de Cooperación Sacerdotal Hispanoamericana (OCSHA) je bila ustanovljena že leta 1948 in je do leta 1961 poslala v Latinsko Ameriko nad 700 duhovnikov. Škofje so ustanovili posebno semenišče, kjer se vzgajajo in pripravljajo duhovniki z

ozirom na posebne potrebe Lat. Amerike.

Leta 1953 se belgijski škofje ustanovili Collegium pro America Latina. Do leta 1962 je ta ustanova poslala v Latinsko Ameriko 71 duhovnikov.

Zapadna Nemčija si poleg pošiljanja duhovnikov predvsem prizadeva za stvarno pomoč. V ta namen so ustanovili Bischoefliche Kommission für Latein Amerika. Poleg tega še delujeta za isti namen organizaciji Adveniat in Misereor.

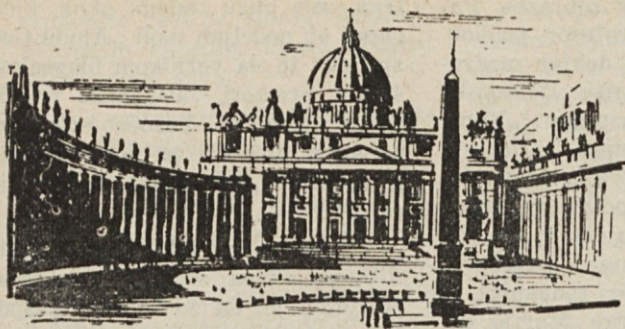
Francija prispeva stvarno pomoč in po možnosti pošilja tudi duhovnike. Leta 1961 so ustanovili Comité Episcopal Française d'Aide à l'Amérique Latine.

Na pobudo Janeza XXIII. so italijanski škofje leta 1961 ustanovili Comitato Episcopale Italiano per l'America Latina (CEIAL). Odbor vzdržuje v Veroni semenišče za pripravo duhovnikov za Latinsko Ameriko.

Poleg omenjenih narodov še aktivno sodelujejo Švica, Avstrija in Irska.

Pri tem velikem in potrebnem delu Cerkve sodelujemo tudi Slovenci. Že več kot 20 let nad 90 slovenskih duhovnikov sodeluje pri dušnopastirskem delu v različnih deželah Latinske Amerike. Pomagajo pri širjenju vere in utrditvi Cerkve na enem izmed zelo važnih predelov sveta.

Avgust Horvat

Dnevni red Pavla VI.

Vsi veliki, delavni ljudje so imeli v življenju svoj strogo določeni dnevni red, ki so se ga vestno držali. Ta dnevni red jim je modro razdelil čas, ki so ga imeli na razpolago. Natančno jim je določil čas za vstajenje, za delo med dnevom, za telesno in duhovno hrano, čas za sprejeme obiskov, za oddih in za počitek.

Prav malo je ljudi na svetu, ki bi imeli toliko skrbi in različnega večkrat zelo naporenega in utrudljivega dela kakor ga ima papež Pavel VI. Zato je razumljivo, da ima svoj dnevni red. Gotovo nas vse zanima, kakšen je.

Papež Pavel VI. začne svoje delo ob sedmih zjutraj s sv. mašo v svoji zasebni kapeli. Njegova maša se samo v tem razlikuje od maše navadnega duhovnika rimskega obreda, ki tedaj, ko moli za svetega očeta, govori: „...skupno s svojim služabnikom našim papežem Pav-

lom,“ papež sam pravi: „...skupno z menoj, s svojim nevrednim služabnikom.“

Njegova budilka se oglasi vsak dan ob pol sedmih zjutraj, tedaj ko še večina meščanov v mestu Rimu in Vatikanski državi spi. Tedaj papež takoj vstane, se obrije, umije in se sam brez vsake tuje pomoči obleče. Njegova obleka je preprosta, čisto bel talar in majhno belo pokrivalo iz svile. Največkrat obuje navadne čevlje, le včasih si nadene tradicionalno vezeno obuvalo.

Za zahvalo po svoji maši papež navadno streže pri maši enemu izmed svojih osebnih tajnikov, gospodu Brunu ali Macchiju. To navado je prinesel s seboj iz Milana. Ko je bil tam nadškof, je imel isti red in tudi iste osebe v svojih prostorih. Med temi osebami sta tudi že prej omenjena tajnika. Oba sta moža z veliko, toda

zelo različno umsko izobrazbo. Pa-
skval Macchi je profesor jezikov.
Bruno Rossi pa je doktor modro-
slovja in književnosti. Doktorsko
čast je dosegel z razpravo: „Vpra-
šanje zla v Bernanosu.“ Oba sta
modra, zelo zanesljiva in dobra du-
hovnika. Svojega odličnega pred-
stojnika zelo spoštujeta in sta mu
tudi vedno zelo zvesta. V papeževih
prostorih so tudi štiri redovnice, ki
se imenujejo „Sestre Marije de-
klice“ in skrbe za gospodinjstvo.

V službi pri papežu Pavlu je še
Franco Ghezzi, ki ni duhovnik. Ta
je papežev voznik, šofer in nje-
gov osebni služabnik. Ni doma v
Milanu, ampak je bil eden izmed
šoferjev papeževga poslopja v
Castelgandolfu in je rojak in is-
kren prijatelj papeža Pavla VI.
Kadar je nadškof Montini potoval
iz Milana v Rim, je vedel, da mu
bo prijatelj Bonomelli dal na raz-
polago vozilo in voznika. Vzorc
vozil so se včasih spremenili, voz-
nik pa je ostal vedno isti. Bil je to
mladi Franco Ghezzi. Nadškofu
Montiniju je bil všeč zato, ker je
dobro obvladal vozilo in se je znal
spretno umikati na široki cesti, ka-
dar se je mudilo; to pa je bilo sko-
raj vedno. Ko je bil izvoljen za pa-
peža, ga je ohranil v svoji službi.
Vozil je papeža Pavla VI. v Pale-
stini, v Bombayu, New Yorku, v
Fátimi in Carigradu.

Pravijo, da ima papežev oddelek,
ki je v zadnjem nadstropju vatican-
ske palače, 18 stanovanj. Ti pro-
stori so desno od Berninijevega

trga, zelo blizu tistega okna, kjer
papež ob nedeljah moli „Angel Go-
spodov“ in da vernikom blagoslov.
Drugi prostori vaticanske palače
imajo mogočno baročno okrasje,
papeževi prostori pa so preprosti
in nekoliko „špartansko modernizi-
rani.“

Vendar vsi ne odobravajo umet-
niškega okusa sedanjega papeža.
Verjetno je, da so to tisti gospo-
dje, ki imajo zaradi posebnega na-
slova prostor v častiljivi zgradbi
svetega Petra in dobivajo veliko
plačo, ki je vedno niso zaslužili.
Toda Pavel VI., ki se ne peča sa-
mo z umetnostjo, ampak izvršuje
tudi svoja opravila, se zna s svojo
zgovornostjo spretno braniti: „Če
so moji predniki bili pristaši umet-
nikov njihove dobe, imam tudi jaz
pravico dajati prednost umetnosti
svoje dobe.“ Sicer je pa Pavel VI.
stavbenike takozvane „častiljive
zgradbe“ upošteval. Že v Mila-
nu je imel veliko zaupanje v stav-
benika Dandolfa Bellinija. Pripeljal
ga je v Rim in mu zaupal moder-
niziranje svojega oddelka.

Po jutranji maši

Toda z drugo mašo, pri kateri
sveti oče sam streže ali se je samo
udeleži, se dopoldanska pobožnost
še ne konča. Poprej skupno s taj-
nikoma moli jutranjice in hvalnice.
dva dela brevirja, ki sta prej tra-
jala pol ure; po zadnji preuredbi
pa sta nekoliko krajša. Ob pol de-
vetih s tajnikoma skromno zajtrvu-
je: kavo, kruh, surovo maslo in

marmelado. S tem jim postrežejo redovnice „sestre Marije dekllice“, ki vodijo kuhinjo. Papež večkrat vzame samo kavo.

Med zajtrkom sveti oče pregleda jutranje časopise, ki so mu jih prinesli iz prodajalne časopisov s trga Svetega Petra. Zanima se za vse, kar se dogaja na svetu, zlasti za to, kar poročajo časopisi o katoliški Cerkvi in o njem samem. Na poznejši čas odloži branje kratkega povzetka iz svetovnega časopisja, ki ga pripravi eden izmed oddelkov državnega tajništva in ki razmnoženega na ciklostil vsak dan pošljejo voditeljem kurijskih uradov in apostolskim nunciaturam.

Audience

Ob četrtna deset gre papež z dvigalom v drugo nadstropje, kjer ima svojo knjižnico. Začno se sprejemi (audience), ki navadno trajajo štiri ure. Med temi sprejemi mora reševati Kristusov namestnik na zemlji najrazličnejša, včasih izredno težka vprašanja in na koncu sregovoriti zadnjo besedo.

Pariški nadškof kardinal Peter Veuillot, ki je preživel 10 let na francoskem oddelku državnega tajništva, je povedal pisatelju knjige: „Srečanja s Pavlom VI.“ tole zanimivo zgodbo: Neki večer ga je papež Janez XXIII. poklical v svoj urad, ki je bil v tretjem nadstropju vatičanske palače. Skupaj sta preučevala in reševala važno zadevo francoskega oddelka. Ko sta to delo končala, je Janez XXIII.

začel pripovedovati svoja doživetja v Franciji. Tam je imel zelo težko službo. Rešiti je moral mučno zadevo, pa ni imel več predstojnika, da bi ga vprašal za svet pri daleko-sežni, težki odločitvi. Sedel je tedaj pri svoji pisalni mizi. Nasproti njemu je bil dimnik in na njem — kakor v mnogih naših domovih — križ iz slonove kosti. Pokazal je nanj z roko, potem pa svojo roko položil na njegovo in mu rekel: „Moj sin, nič drugega mi ni več ostalo ko ta-le...“ Mislil je reči: križ.

Snidenje s sodelavci

Prve pol ure po zajtrku pregleduje papež važne listine. Važne stvari si zapiše in jih porabi za govore pri sprejemih, ki se začno takoj potem. Prvi izmed obiskovalcev je državni tajnik, ki ga papež sprejme štirikat na teden. Dvakrat na teden prihajata k papežu namestnik za redne zadeve mons. Janez Benelli in namestnik za izredne zadeve mons. Avguštin Casaroli. Enkrat na teden pa sprejme sveti oče vse načelnike kongregacij rimske kurije. Njim se pridružijo drugi zastopniki cerkvene organizacije, nunciji in apostolski delegati, kardinali in tuji škofje, ki se pridejo s papežem posvetovati o važnih zadevah svojih škofij, državniki, ki pridejo obiskat papeža mimogrede ali s posebnim namenom, diplomati ali zastopniki kulture, odlični zastopniki ali glavni predstojniki samostanskih redov. Med njimi posebno točno obisku-

je papeža glavni predstojnik jezuitov, pater Peter Arrupe. Včasih pride sam, večkrat ga pa pokliče papež, da se posvetuje z njim o važnih verskih vprašanjih. Poleg teh delovnih sprejemov, so še sprejemi različnih skupin in splošne, glavne avdiјence, ki so pa v drugih prostorih. Pri vseh teh sprejemih priganja papeža apostolska gorečnost, da govori. Obvlada italijanščino in francoščino in še več drugih težkih jezikov. Kadar le more, se na te govore pripravi tako, da jih napiše sam lastnoročno. Večkrat pa mora govoriti tudi nepripravljen.

Kosilo ima papež navadno ob pol dveh. Vendar, ker papež Pavel VI. potrpežljivo in pozorno posluša vse obiskovalce in njihove zadeve, se večkrat zgodi, da je kosilo šele ob dveh ali še pozneje. Sestre redovnice, ki skrbе za kuhinjo, to že vedo, ker se je to dogajalo že v Milanu. Da more sveti oče bolj mirno razpravljati o važnih zadevah, ki bi jih moral obravnavati pri sprejemih, se večkrat zgodi, da kakega obiskovalca ali tudi več povabi na kosilo. Tako se tudi njegovo kosilo, ki že tako ni točno, spremeni v delo.

Pri kosilu

Papež Pij XII. se je skoraj z redovniško točnostjo držal zdravniških predpisov pri jedi. Jedel je sam — brez prič. Papež Janez XXIII. je opustil to navado in je kosil in večerjal s povabljenimi gosti. Pavla VI. spremljata vedno pri jedi oba njegova tajnika. Večkrat

jedo z njimi povabljeni škofje, bogoslovni znanstveniki in druge ugledne osebe. Včasih je z njim pri mizi njegov brat senator Ludvik Montini, v veliki noči in božiču pa vsa njegova družina.

Nekdo je pripovedoval časnikarju — njegovega imena noče imenovati —, da je malo več ko pred tremi leti bil pri papežu Pavlu VI. ugleden človek, ki je imel svetovno kulturo. Bil je to rektor univerze „Naše Gospe“ iz Indiane, redovnik kongregacije „Svetega Križa“. Sestanek bi moral biti ob pol dvanajstih dopoldne, takoj po prihodu letala iz New Yorka na letališče v Fumicino v Italiji. Navadno letalo ne pride pravočasno. To pa se je tisti dan zgodilo. Letalo je prišlo pravočasno. Papež je poslal na letališče svoje vozilo in naročil vozniku, naj pove rektorju slavne univerze, da ga papež vabi na kosilo. Med kosilom sta rešila vsa vprašanja, zaradi katerih je ugledni gost prišel k papežu. Kosilo se je zaradi tega nenavadno podaljšalo. Šele ob treh popoldne si je privoščil papež kratek počitek na ležalnem stolu.

Po kratkem počitku po kosilu papež Pavel VI. v družbi svojih dveh tajnikov popije nekaj močne kave. Potem pa gre z njima molit v svojo kapelo večernice. Od pol petih do pol devetih ga vsak dan čaka štiri ure napornega dela. Tedaj papež študira, preiskuje, izpisuje iz knjig in se molče pogovarja s svojimi sodelavci, posebno s tistimi iz državnega tajništva.

Papež Pavel VI. se večkrat iskreno zahvali svojim podnarejenim za natančna in jasna poročila, ki mu jih pripravijo. Več ko trideset let je sam delal v državnem tajništvu. Zato zna ceniti delo svojih podložnikov.

Okoli devetih zvečer, tedaj, ko večina Italijanov, večerja. Večerja je še bolj skromna ko kosilo: sadni sok, mehko kuhano jajce, kruh in kuhano jabolko. Pri večerji ne pije vina, pri kosilu pa kozarček črnega. Pred večerjo ob pol devetih zvečer se seznanjajo še z vsemi važnimi dogodki po svetu, ki jih prinaša časopisje. Po večerji se papež nekaj časa spreha in pogovarja s svojima tajnikoma. Potem pa gre z njima v kapelo moliti rožni venec in zadnji del brevirja.

Ob tri četrt na enajst gospoda tajnika gresta spat. Pavel VI. pa še dve, tri ure, včasih še več naporeno dela. Včasih tudi posluša glasbo priljubljenih glasbenikov: Bacha, Beethovna, ali Ččopina. Pripravlja se na govore, bere najnovejše bogoslovne, modroslovne in sociološke knjige, piše pisma svojim najljubšim sodelavcem, prijateljem in sorodnikom. To dela v tistem času, ko večina Rimljanov in prebivalcev vatikanskega mesta ugasne luč.

Pred nekaj leti je popotnik, ki je pozno ponoči šel čez trg Svetega Petra v Rimu, opazil v vatiškanski palači dve luči, luč Pija XII. in njegovega pomočnika Janeza

Krstnika Montinija. Luč papeža Pija je ugasnila. Luč Janeza Krstnika Montinija, sedanjega papeža Pavla VI., pa še vedno razsvetljuje pozno v noč trg Svetega Petra v Rimu in dokazuje, da živi v Vatikanu papež, duhovni oče vsega človeštva.

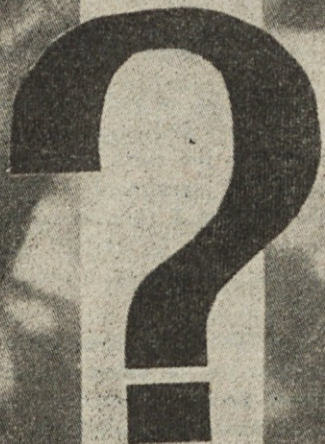
Gregor Mali

Moji starši

Pavel VI. se rad spominja tistih, ki so mu v življenju kakor koli pomagali in jim mora biti za kaj hvaležen. V razgovoru s francoskim akademikom J. Guitonom, prvim laikom, ki se je udeležil koncilskih zasedanj, je povedal o svojih starših tole:

— Očetu sem hvaležen za zgled poguma in za sklep, da se ne bo nikoli pomiril s slabim in ne bo živel samo zaradi življenja. Skratka: hotel je biti pričevalec. Moj oče se ni nikogar bal; tisti, ki so ga poznali, se ga spominjajo kot neustranjenega moža. Materi dolgujem nagnjenje po samoti, po premišljevanju v molitvi. Dala mi je zgled popolne predanosti. Očetovi in materini ljubezni se moram zahvaliti za svojo ljubezen do Boga in ljudi. Ljubezen do Boga, ki je napolnjevala srca obeh in ju najtesneje družila, je kazal moj oče v javnem delovanju, mati v tihoti. Drugače povedano: ista neupogljiva volja, ista predanost Bogu se je pri očetu kazala bolj v odločnosti, pri materi v krotkosti. Toda krotkost sloni na moči.

VPRAŠUJETE ODGOVARJA

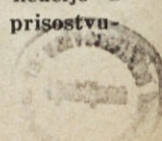

Sem globoko verna, medtem ko je moj mož versko precej indiferenten, vendar nima nič proti temu, da prakticiram svojo vero in tudi otroke k temu navajam. Najstarejši mojih otrok, višji gimnazijec, se je močno odtujil verskemu življenju. K obhajilu že dolgo ne gre več, verjetno tudi k spovedi ne. Slutim, da celo k nedeljski maši ne hodi več redno. Opažam, da je pri skupni molitvi daleč od Boga, če pa le more najti kak izgovor, se skupni molitvi sploh umakne. Skušam mu dopovedati, da brez vere ne more biti srečen v življenju.

Poslušajte me še, svojega ravnanja pa ne spremenite. Lahko si mislite, koliko trpim ob tem. Kaj naj storim?

Najprej mu ne očitajte njegove verske mlačnosti. Zlasti ne z zagrenjenim obrazom, še manj z ostrimi in strogimi besedami. S takšnim postopanjem ne bi nič dosegli, verjetno bi ga še bolj odvrnili od verskega življenja. Pač pa je primerno, da ob kakšni posebno intimni priliki govorite z njim tudi o tem. Ne smete pa siliti vanj, da bi se Vam zaupal. Najboljše sredstvo je: podvojite svojo ljubezen do njega. Naj na Vaši dobroti vidi in doživi, kaj premore vera in kaj se pravi biti za res veren človek. Vaš tih, neprestan zglede krščanstva, bo brez dvoma najmočnejše vabilo zanj, da se povrne k verskemu življenju. Ideal bi bil seveda, da bi Vas mož pri tem podpiral, a kaj ko sam potrebuje istega zdravlila kot Vaš otrok. Ni potrebno, da Vas spomnim tudi na to, da podvojite svoje molitve zanj. Vaše molitve in solze pred Bogom bodo zmogle, česar ne bodo zmogle Vaše besede. Sveta Monika je 16 let molila za svojega zgubljenega sina Avguščina in končno izprosila Cerkvi svetega Avguščina. Priporočite ga tudi kakšnemu dobremu prijatelju, obenem pa prosite kakšnega duhovnika, da se zavzame zanj. Eden ali drugi od teh bo verjetno našel pot do njegovega srca in odkril njegov problem, ki najbrž ni toliko verski kot pa moralni problem.

Večkrat ne morem v nedeljo k maši. V takih primerih ji prisostvu-

jem po televiziji. Izpolnim s tem cerkveno zapoved?

Za katoličana, ki more iti v nedeljo v cerkev, maša po radiju ali TV ne velja kot izpolnitev cerkvene zapovedi. Cerkev hoče, da se božje ljudstvo tudi osebno zbere enkrat na teden okoli evharistične mize. Če pa kdo iz tehtnih razlogov ne more osebno v cerkev, potem bo seveda imel veliko korist, če bo maši prisostvoval vsaj po radiju ali TV. To ne le zaradi pridige. Na nek način je namreč takšen vendarle združen tudi duhovno s tistimi, ki osebno prisostvujejo maši. Duhovni sadovi takšne udeležbe so otipljivi. Ne more pa, vsaj po dosedanjih cerkvenih zakonih, takšno prisostvovanje nadomestiti osebne udeležbe pri maši.

AKu

Kateremu umetniškemu slogu daje Cerkev prednost?

Cerkev ni nobenega sloga razglasila za sebi lastnega, ampak je v skladu z značajem in razmerami narodov ter potrebami različnih obredov dopustila oblike vsake dobe. S tem je v teku stoletij ustvarila umetnosti zaklad, ki ga je treba nadvse skrbno varovati. Tudi umetnost naših časov ter vseh narodov in pokrajin naj se v Cerkvi svobodno razvija, da le z dolžnim spoštovanjem in častjo služi svetim stavbam in svetim obredom ter tako tudi svoj glas uspe pridružiti tistemu čudovitemu slavošpevu, ki so ga velikani preteklih stoletij peli katoli-

ški Cerkvi (Konstitucija o sv. bogoslužju 123).

Kaj je zdravilo za ateizem? (brezboštvo)?

„Zdravilo, ki naj ga pri ateizmu (brezboštvo) uporabimo je treba pričakovati tako od primernega podajanja nauka kakor tudi od celotnega življenja Cerkve in njenih udov. Naloga Cerkve je namreč, da Boga Očeta in njegovega učlovečenega Sina napravlja navzočega in tako rekoč vidnega s tem, da se ob vodstvu Svetega Duha neprestano prenavlja in očiščuje“ (Konstitucija o Cerkvi v sedanjem svetu, 21, odstavek 5).

V maju sem bil na slovenskem romanju v Lujanu. Na poti domov sem bil vesel, ker se mi je zdelo, da bom sedaj bolj iskreno molil in hodil k zakramentom. Toliko Slovencev skupaj, ki so molili, šli k obhajila, peli pa popoldanska procesija, je zelo vplivalo name. Star sem 19 let. Tudi fantom v delavnici, kjer delam, bi privoščil to srečo. Kaj pravite?

„Kdor stoji, naj gleda da ne pade“, pravi sv. pismo. Hvali Boga za trenutke mirne vere, a vedi, da bodo prišli v življenju trenutki, ko boš moral trdno stati in goreče moliti, pa se boš vseeno počutil samega in zapuščenega. V naši veri doživljamo dobe miru in dobe viharjev. V miru počivamo, v viharju rastemo ali pademo. Ti zdaj počivaš, pripravljaj se na dobo rasti, ki Te čaka.

Cerkev in mednarodni problemi

Chur: težke so poti

Evropa se je ustvarjala skozi stoletja, a se še ni našla. Začelo se je že v renesansi, ko je papež Pij II — Enej Silvij Piccolomini, povežan tudi z našo zgodovino, saj je bil nekaj časa dvorni kaplan naših celjskih grofov —, napisal za nemški državni zbor traktat o rešitvi Evrope pred nevarnostjo z vzhoda (Turki) in iz notranje razklanosti vladarjev, zapletenih v medsebojne spore. Mednarodni mir naj bi našel varno zatočišče v evropski federaciji, Cerkev pa je pod njegovim vodstvom nudila svojo pomoč in oporo. Odtlej se delo za evropsko združevanje vse do danes ni ustavilo. Drugi Vatikanski koncil je tudi odprl vrata za moderno pojmovanje evropskega problema v okviru Cerkve, še posebej pa pri delovanju njene hierarhije. Na koncilu sproženo ekumensko pojmovanje pa se ne ustavlja samo pri Evropi, ampak skuša pomagati do

podobnih skupnosti tudi ostalim kontinentom. Med drugim so na tej poti najbolj opazljive povezave cerkvenih hierarhov v takozvane kontinentalne škofovske konference, v Južni Ameriki CELAM. Nedavno je bil prvi tak zbor afriških škofov ob obisku Pavla VI. v Ugandi; evropska škofovska konferenca pa se je za pripravo septembrske svetovne škofovske sinode v Rimu sešla v polletju 1969 v Churu v Švici.

Temelji nove demokracije

Na zunaj se je kaj malo izvedelo, kaj so evropski škofje skupnega sklenili predložiti sinodi v Rimu. Vsebina posvetov v javnost ni prodrla, pač pa je ves svet pretresalo mnogo bučnih poročil o nekih oblikah „demokracije“, ki bi ji bilo treba dati sedanjemu času primeren izraz, tudi v Cerkvi (kurija).

Poleg škofov v enem delu Chura je v nasprotnem delu mesta zasedala tudi delegacija raznih duhovniških gibanj v Franciji, Holandski, Nemčiji in Španiji. Vsaj v bistvenem je ta dvojnost delo evropske škofovske sinode ovirala. Ko so pripravljali spored, na prisotnost duhovnikov (nekateri jih nazivajo tudi „upornike“ ali „izpodbijavce“) niso računali. Duhovniki so želeli vzpostaviti ravnotežje „demokracijske enakopravnosti“, toda iz vodstva škofovske sinode jim je bilo odgovorjeno, da dejansko ni bilo vidno, koga so ti duhovniki zastopali. Ali so bili večina ali manjši-

na, ali jim je bila dana legitima-
cija terjati neko posebno obliko de-
mokracije v takem mednarodnem
forumu?

Vidni in nevidni vplivi

Nekateri nemški katoliški listi
pa so opazili poleg vidnih težav
v Churu, ko sta takorekoč zasedala
dva kongresa, uradni škofovski in
neuradni iz vrst duhovnikov, še
razpoko, ki je nastala, ker se ev-
ropske škofovske sinode niso mogli
udeležiti mnogi, ki na vzhodu po
vsej svoji duhovni in idejni prete-
klosti spadajo v Evropo. Če ni bilo
škofov iz komunističnih držav, se
da to razumeti iz težav, ki jih
ustvarja Evropi sovjetska diplo-
macija po lanski zasedbi Češkoslo-
vaške. Sovjetska vlada je svojemu
delu Evrope odmerila drugo pot, ki
ne vodi v svobodo in zato škofov od
tam ni bilo.

Če pa je to razumljivo, ker traja
ta razdelitev Evrope že petindvaj-
set let, potem je pa bila mnogo
manj razumljiva odsotnost dunaj-
skega kardinala Koeniga. Nekaj
članov avstrijskega episkopata je
prišlo v Chur, toda med nemškimi
katoliškimi listi in revijami jih je
nekaj, ki sedaj poudarjajo, da je
bilo na Dunaju avstrijski vladi spo-
ročeno, da bi navzočnost kardinala
v Churu kršila načela nevtralnosti,
kakor jih je morala vlada avstrij-
ske republike podpisati leta 1956,
ko je bila s privolitvijo sovjetske
vlade podpisana „državna pogod-
ba“... Zavezniške in tudi sovjet-

ske čete so tedaj zapustile avstrij-
sko ozemlje, ker je v pogodbi Av-
strija obljubila popolno nevtralnost
med vzhodom in zahodom.

Svoboda politične in svoboda idejne suverenosti

Če se kardinal Koenig ni udeležil
konference v Churu zaradi inter-
vencije dunajske vlade, ki se je po
namigu iz Moskve morala ozirati
na moskovsko pojmovanje določb o
nevtralnosti Avstrije, tedaj se je
nepričakovano vrnil nov moment
v pojmovanje o svobodnem graje-
nju reda v sodobni Evropi. Zelo
verjetno na sinodi v Churu ni bilo
na dnevnem redu nobeno vprašanje
politične vsebine — evropska ško-
fovsko sinoda je tokrat vidno ma-

nifestirala, da se je združevanju evropskih narodov pridružilo tudi sodelovanje evropske hierarhije z namenom pomagati Evropi do edinstnosti po poteh ekumenizma in duhovnega utrjevanja ter idejnega bogatenja evropske miselnosti. Ni šlo za politične programe ali zamisli, šlo je le za svoboden razmah idej, ki že iz antike in renesanse građe vsebino suverenosti najprej posameznih evropskih narodov in nato cele Evrope.

Po nazorih iz Moskve pa takšno delo „ruši“ ravnotežje nevtralnosti med vzhodom in zahodom.

Težave se torej ne zmanjšujejo — napol vidna intervencija iz Moskve je samo opozorilo, kako smo v prenekaterih poglavjih pri urejanju sodobnih mednarodnih problemov šele na začetku in pri tem peza komunizma niti najmanj ne popušča.

Ruda Jurčec

Kako gledajo na položaj Cerkve?

- P. Vlissingen, vrhovni predstojnik kapucinskega reda, na tiskovni konferenci v Mehiki: „Na svetu ni krize vere, ampak potrpežljivosti.“
- Msgr. Pironio, glavni tajnik Latinsko-ameriškega škofovskega sveta, agenciji „Noticias Aliadas“: „Gotovo so v tej krizi tudi avtentične, pozitivne vrednote. Npr. želja, da bi predstavili Cerkev prenovljeno, močno učlovečeno v realnosti, ki jo doživljajo naši narodi. Zmeraj bolj narašča cenjenje vsega časnega, vsega zgodovinskega, vsega, kar je človek. Tu je tveganje in nevarnost, da bi Cerkev popolnoma enačili s svetom in zgubili spréd oči njeno prvenstveno poslanstvo. Ne bi govoril toliko o upornosti o nepočakanosti duhovnikov, ki imajo vso svojo vrednost in pristnost še tedaj, ko njihovo izražanje včasih ne odgovarja neki nadnaravni modrosti in globoki povezanosti s celotno Cerkvijo.“
- Kard. Dearden, detroitski nadškof in predsednik Škofijske konference Združenih držav Amerike, na tiskovni konferenci: „Tisto, kar se osporava, ni avtoriteta, ampak način, kako se ta avtoriteta izvaja. Ena izmed temeljnih realnosti današnjega časa je ta, da se mora avtoriteta izvajati drugače kot pa v preteklosti, če hoče ohraniti svoj ugled. To velja za Cerkev kot za druge ustanove. Nahajamo se v prehodni dobi. Koncil je ustvaril novo psihologijo, ni pa dal niti ni mogel dati novih norm in zakonov, ki morajo priti. Manjkalo je potrpežljivosti pri enih in pri drugih. Pri enih, da bi počakali, pri drugih pa, da bi razumeli.“

V DRUŽINI

DRUŽINSKI KOLEDAR

December. Mesec najlepših družinskih praznikov. Dnevi pričakovanja in priprave na Gospodov prihod.

„Vi, oblaki, ga rosite!“

- 6.** Sv. Miklavž. Otroško veselje je polno ob prihodu nebeškega dobrotnika, prijatelja otrok, ki jim prinaša darov za dobra in graje za slaba dejanja.

Od modrega ravnanja staršev in prirediteljev zavisi, ali ta naš slovenski običaj ohrani svojo prisrčnost, v kateri je praznikova vrednost.

- 8.** Brezmadežna. „Vsa si lepa, o Marija.“
V zmedbi časov in ljudi ostaja Njen lik vedno enako svetel — a vedno manj poznan.
Da bi svet, da bi naša mladina znala ločiti pravo lepoto od dozdevne!
„Imakulata, saj Mati si moja!“

- 15.** Duhovne vaje za matere in očete.
Naše družine bodo za ceno materine in očetove odsotnosti od doma deležne obilnih duhovnih sadov, ki jih prinaša nekaj urna zbranost letnih duhovnih obnov.
„Pripravite pot Gospodu!“

- 24.** Božična vigilijska.
Srca in domovi so pripravljene, da sprejmejo Novorojenega. Po kajenju in kropljenju čaka družino ob jaslicah preveselo naznani-
nilo:
„Kristus se nam je rodil, pridite, molimo!“

Hlevec in kipci in luči so od tega trenutka živi pričevalci božične skrivnosti, ki polni srca vseh, ki so „blage volje“, z mirom in ljubeznijo.

- 25.** Božič. Veselo praznično razpoloženje išče izraza v iskrenih voščilih in domačih običajih, ki kot dediščino spremljajo in lepšajo dneve našim družinam.

- 31.** Zadnji dan koledarskega leta 1969.
Motiv imamo, da se iz srca Bogu zahvalimo in ustavimo ob vrsticah starega molitvenika: „Zopet je eno leto utonilo v morju večnosti. Zopet smo eno leto bliže smrti. Ali pa smo tudi eno leto bliže Bogu?“

NAŠ BOŽIČ

Mnogi naši pisatelji, verni in polverni so zapisali, da je božič najlepši praznik. Rajni koroški Slovenec, prelat dr. Rudolf Blüml, je rekel: „V naših narodnih običajih, zlasti božičnih, je prava ljudska liturgija. To je ljudsko bogočastje po naših družinah, pri katerih sta hišni oče in mati liturga. Tako sem kot otrok doživljal te obrede v domači hiši.“

Božične praznike moramo doživeti. Če jih ne doživimo, če se ne dotaknejo našega srca, ostanejo prazni, ostanejo tuji.

Božične praznike bomo doživljali v cerkvi, v družini, v srcu.

V TIŠINI SVETE NOČI

Božični dnevi vzbujajo v nas željo po miru in sprostitvi, premišljevanju. V našo notranjost prodirajo občutki, ki niso samo običajna odmaknjenost od zunanjega sveta: so mnogo več. Želimo si vsaj nekaj trenutkov, da bi bili sami s seboj, da bi bili bližje božji skrivnosti. Ti trenutki, ki jih ob sveti noči tako polno doživljamo, ko prisluhnemo v lastno življenje — so samo naši.

Z otroki in vnučki je naša notranja povezanost še močnejša, ko jih opazujemo, kako so zazrti v svetlikanje plamenčkov prižganih svečic ob jaslicah in na božični smrečici. Ob tej podobi so mlada srčeca kakor angeli s svojimi nedolžnimi pogledi v pričakovanju, da jih sam božični Jezušček obdari.

V tem razpoloženju nam vstajajo spomini iz nekih sanjskih dalj, ki niso več zakriti: od prestanega trpljenja, bega, preko odhajanj in ločitve od naših najdražjih, tam daleč, daleč, katerih obrazi in celo kretnje se nam prikazujejo in približajo. Pa tudi lepota izgubljene domovinske pokrajine, z igličastim morjem smrek in borov, padajoče snežinke in naša, to noč razsvetljena svetišča, kamor hitijo še vedno verne množice v sveti noči. Vse to se zgrinja pred nami v blišču podob in posvečenosti.

Vemo, da se nam je v teh trenutkih razgrnila preteklost, ko smo nastopili dolgo romarsko pot, kjer se je iztekla naša najbolj bridka zgodovina, ki je samo naša — za vedno.

Sveta noč pa daje srcu čudežen dar miru in odpovedi, ki raste iz vere in slovesne tišine, ko nas notranje prevzame oznanilo veselja, da se nam je rodil božji Sin.

Vsa nekdanja dogajanja se nam dozdevajo ob tej noči kakor čudežne zgodbe, davna preteklost nam postaja sedanost, še celo temine in zmede, ki smo jih doživljali, so nam danes svetlejše in znosnejše. V tem premišljevanju se nam srce nagiba še posebno do onih, ki so morali preizkusiti do dna zapuščeno življenje, ki jim to življenje poteka v temi dvomov in, ki mislijo, da se ne bodo mogli nikdar osvoboditi od sužnosti svoje duhovne samote.

In še oni nam stopijo pred oči, katerim smo proti svoji volji morda storili krivico, ali pa so še sedaj proti nam sovražno razpoloženi. Kako radi bi v teh srečnih trenutkih hoteli biti dobrotni, vsem bi odpustili in vse bi prosili odpuščenja: ker je Bog v tej božični tihi noči tako blizu človeka...

Tilda Eiletz

ZVEZA SLOVENSКИH MATER IN ŽENA

Vedno večji poseg žene v današnji svet in s tem njena vedno večja odgovornost bodisi v družini ali izven ozkih sten ognjišča je dala pobudo novi organizaciji žena, ki je s svojim ustanovnim občnim zborom dne 5. junija 1969 stopila med slovensko javnost v Argentini pod imenom „Zveza slovenskih žena in mater“.

Današnji svet z vso svojo ogromno tehniko in napredkom potrebuje mater in vzgojiteljic, ki žive s časom, ki poznajo potrebe družbe in probleme skupnosti, v kateri žive. Družina, osnovna celica človeštva, ne rabi le administratorok ekonomske plati te celice, temveč vedno bolj zahteva svetovalk in vzgojiteljic, ki z ljubeznijo in razumom pomagajo pri oblikovanju novega, bodočega rodu. In prav isto terja od njih skupnost. Doprinesiti morajo svoj del topline in ljubezni, ki so ji lastne pri njenem udejstvovanju, tudi v javnost, v družbo, zlasti na področju vzgoje in dobrotelčnosti.

Kot vsako delo tudi to zahteva osebne priprave, osebne študija in izpopolnjevanja, osebne razgledanosti poleg ženskega npravnega čuta dojemanja in razumevanja idej in problemov.

Zato bo nova organizacija skušala s stanovsko izpopolnitvijo žena in skupnim delom v domovih, zlasti na področju vzgoje in socialnosti doprinesiti svoj delež za bodočnost slovenske skupnosti in človeštva.

SPOMINI NA TOBAK

Prav gotovo se mi je tobak predstavil kmalu po rojstvu. Spominjam se tega sicer ne, sklepam pa, ker je bil oče strasten kadilec.

Ko sem začela govoriti, sem vsak večer pred spanjem povabila očeta: „No, atek, pa še cigareto prižgi!“ Takrat sem še z nevednostjo gledala temu kadečemu se sovražniku v žareče oko. Zdel se mi je prijeten.

V tistih časih se starši še niso zavedali, kar zdaj vemo: da so mali otroci izredno občutljivi za pokvarjen zrak, torej tudi za dim cigar, cigaret in pip. Zdravniki so dognali, da so otroci družin, kjer kade, dvakrat bolj podvrženi raznim dihalnim boleznim kot otroci tistih družin, kjer ne kade. Ne trpi le kadilec, ampak posebno še otroci, ki žive

Spominjam se mamine znanke Pavle. Bila je kaj zanimiva. Rada je popila kaj žganega, pa tudi njuhala je. Vedno je imela pri sebi ste-

kleničico s tobakovim prahom. Od časa do časa jo je potegnila iz žepa, stisnila roko v pest in na hrbtni strani v jarek med dvema prstoma nasula ščepec prahu in ga njuhala z eno in drugo nosnico. Otroci smo jo prosili, naj ga še nam nasuje. Zabavalo nas je, ker smo potem kihali kot po popru. Pavla pa ni kihala. Imela je nos od znotraj že tako ožgan, da tobaka skoraj ni več čutila. Tudi kapljice ne, ki ji je pogosto visela od nosa. Od časa do časa ji je kanila na tla, če je pa kuhala ali mesila, pa v lonec ali testo. Uboga Pavla, Bog ji daj nebesa! Takrat je bilo njuhanje zame „špas“.

Danes bi mi bilo žal ožganega nosa in pokvarjenega vonjalnega čuta. Če ga še pekoči tobakov prah ni več razgibal, kako bi ga potem razne vonjave? Tudi bi se mi gnusila kapljica, rjavi robci in še prav posebej njena kuha.

Prvič sva se sovražno spogledala v tobakom neko zimo. V skupni spalnici je gorel premož v železnem „gašperčku“. Dvojna okna so bila tesno zaprta, oče pa je prižigal cigareto za cigareto. Zrak se mi je zdel naravnost gost in neznošen. V postelji sem zlezla pod odejo, da bi se ga ubranila, pa me je začelo dušiti. V onemogli jezi sem stiskala pesti, ker drugega nisem mogla. Še sedaj, po tolikih letih, se spominjam tistih dušljivih večerov.

Pred kratkim sem vprašala zdravnika, zakaj nekateri ljudje ne prenesejo tobakovega dima. Odgovoril mi je, da imajo ti ljudje slab krvni obtok. Biti mora pač veliko takih revežev, da je v kolektivih prepovedano kaditi in da je vsak drugi voz pri vlaku določen za nekadilce. Tobak in vožnja skupaj so za take ljudi nekaj obupnega. Žal, da malo-kateri kadilec to upošteva. Brezobzirno kajenje okužuje prav vse prostore. Kdor ne kadi, naj pa sam gleda, kako bo prebil to muko. Ker danes kade vsi vprek, kadilci zastrupljajo še nekadilce. Nevarnost je tako velika, da so zdravniki in znanstveniki že udarili na plat zvona.

Med prvo svetovno vojno je bilo malo tobaka, pri nas je bilo tudi malo denarja. Oče je bil zaradi tega ves iz sebe. Vsa družina je trpela. Bila sem še otrok, pa mi je to zelo grenilo življenje. Takrat sem spoznala, da je en sam tobakar v družini v gotovih okoliščinah nesreča za vse.

Med vojno sem večkrat videla moške, ki so pobirali „čike“ po cestah in jih ni bilo nič sram.

Pravijo, da je strasten kadilec tudi „tokikoman“. Njegovo telo se tako navadi na nikotin, da ga naravnost zahteva in če ga ne dobi, nastopijo hude telesne motnje. Je nekaj podobnega kot pri alkoholiku, če mu naenkrat odvzamejo ves alkohol, ali pa, seveda v večji meri,

pri uživalcih mamil. Zato se je tudi tako neusmiljeno težko odpovedati tobaku, alkoholu in mamilom.

Kljub vsemu spoznanju bi kmalu padla v tobakovo mrežo. Šla sem v prvo službo. Tam so skoraj vsi kadili, tudi ženske. Gnala me je radovednost, kaj imajo od tega. Poizkusila sem in dih kar vdihavala. Sunek v pljuča in vrtoglavica sta mi kar ugajala. Že sem si po kosilu zaželela še cigareto. Prvi korak je bil storjen, noge sem že imela v zanki. Nenadoma se mi je cigareta sama od sebe uprla, že ob sami misli nanjo je je prihajalo slabo. To me je rešilo, hvala Bogu!

Danes vem, da je vzrok tiste „prijetne“ vrtoglavice zmanjšan krvni obtok v glavi. Povzroči ga nikotin. Že v eni sami cigareti ga je toliko, da bi kadilec umrl, če bi prišel ves v njegovo kri, kar se pa k sreči ne zgodi.

(Bo še)

F.

Ponižnim pastirčkom se Kristus rodi

Na sveti večer skozi ulice gresta Jožef in Marija — betlehemska romarja — in na vrata trkata...

Skozi okno farizej nadut kriči: „Za siromake tu prostora ni!“ Ponižna romarja se umakneta; na sosednja vrata trkata.

„Prenočišča prosita?“ pohlepno vpraša ju vratar: „Imata li za posteljo denar?“ S hrupom vrata se zapro...

V temni noči sredi ceste je hudo!

Jožef in Marija romata mimo hiš, kjer ljudje ostudno se reže, mimo ljudi, ki besni drug na drugega kriče, mimo palač, kjer bogataši pijančujejo, rajajo, pirujejo...

Jožef trka, prosi: „Usmilite se naju sredi temne noči. Žena je na tem, da porodi...“

Krohota. Prezira. Nikjer sočutja ni!

Tam, kjer vlada napuh — ni prostora za Boga. Tam, kjer vlada jeza in prepir — ni mesta za nebeški mir. Tam, kjer je lakomnost doma — ni prostora za Zveličarja. Tam, kjer je pijanost, grešno poželenje — ni prostora za Gospoda, ki je nedolžnih src življenje.

Na sveti večer skozi ulice grestá Jožef in Marija — betlehemska romarja.

Cesta vodi ju iz mesta...

Na vrata kočice potrkata — vrata se odprejo na stežaj. Tu je ljubezen in ponižnost — tu je raj!

Sredi skrivnostne božične noči ponižnim pastircem se Kristus rodi!

Družinska pošta

Če ne kadiš, se ti ne bodo smejali

Kako naj mlade, bodisi fante ali dekleta, prepričamo, da družba nima za manj vredne tiste, ki ne kadijo ali ne pijejo alkohola? Navadno jih še kadivci ali pivci spoštujejo.

Družba, ljudje spoštujejo vsakega, ki zna reči odločno in ob pravem času: „Ne!“

Biti samorastnik, imeti lastno prepričanje, živeti po svoji veri in zavesti, na svoj način je vedno predmet občudovanja, pa tudi kritike. Vse kar ni „standard“, bóde v oči. Če bóde poleg tega tudi vest, potem skuša „družba“ tako samostojnost uničiti, pa četudi jo na tihem občuduje. Fantje in dekleta, ki nimajo volje živeti svojega lastnega življenja, se bodo zadovoljili s posnemanjem, — imeti mnogo tovarišev — a ne nujno mnogo prijateljev.

Vendar kako prepričati mlade ljudi, da je tako? Zgled vedno pomaga. Mladina posnema tistega, kogar ob-

čuduje, kdor jo „impaktira“, kot se navadno izražajo v svojem novem jeziku.

In koga mladina občuduje? Deloma osebe, ki jih propaganda prikazuje v idealni luči, deloma pa mladina občuduje žive in močne osebnosti. Če ste osebnost, če imate jasna načela, močan značaj in veliko ljubezni, ki jo dajete mladini, bližnjemu in se posvečate resnično svojim idealom, potem Vas bodo ljudje posnemali tudi v malenkostih in mladina si Vas bo raje jemala za vzgled.

Razgovor, razlage, svarjenje, vse to je tudi potrebno, a ima učinek le takrat, kadar prihaja od človeka, ki je po mnenju mladine — vreden posnemanja.

Kaj pravite o boksu?

Kot moža, ne toliko kot družinskega očeta in ne glede na vzgojo, me zanima vaše mnenje o javnem boksu. Zakaj ga oblasti ne prepovedo? Osebnost se mi zdi, da žali napredek civilizacije. Ali ni to dvojno zelo vzporedno: v rimskih časih gladiatorji, danes pa rokoborci? Razlika je v pojmovanju in plači: tam so bili sužji, danes pa gospodje in milijonarji.

Milijonarjev je med rokoborci bore malo; denar se ustavi navadno pri podjetnikih, ki organizirajo „bore nje“. Ti organizatorji in pa takoimenovani „športni tisk“, žive od takih in podobnih prireditev ter so glavni vzrok, da se javno in „nešportno“ borenje ne preneha. Seveda moreta biti boks in rokoborba res zdravi in

celo vzgojni športni panogi, a ne kadar sta telesi dveh mož le sredstvo za denarne stave in špekulacije, kot je to pri poklicnem boksū navada.

Pravite, da to žali napredek civilizacije. Ker so športni stadioni pri poklicnem boksū vedno prenapolnjeni, lahko sklepamo, da so ljudje danes v bistvu še vedno krvoločni. O kaki civilizaciji torej govorimo? Niso vsi, ki znajo pisati in brati že nujno civilizirani, vsaj v visokem pomenu, ki ga dajete Vi tej besedi.

En vzrok več, da ne posnemamo vsega, kar je okrog nas, in skrbimo za svojo in svojih bližnjih — srčno kulturo.

Kadar je poštenost izjema

Včasih v časopisih naletimo na pohvalo otrok, ki javijo najdene predmete ali denar. Saj je to vendar naravno, ali ne? Ali pa je javno mnenje o poštenosti tako spačeno, da je treba pohvaliti poštenje kot nekaj izrednega?

Nepoštenost je vredna graje, poštenost pa pohvale, čeprav je res, da je poštenost dolžnost in nepošte-nost greh.

Ne pozabite, da je pošten otrok ne le storil svojo dolžnost, ampak tudi premagal skušnjavo.

Zato morda ni napak, če pomagamo poštenosti z dobro besedo. Seveda bi bilo prav, da pri tem poudarimo, da ne gre za „nekaj izrednega“, ampak za dobro opravljeno dolžnost.

Tudi domovi so lahko „cesta“

„Cesta“ je dobila precej slab prizvok. Pa je lahko popolnoma nedolžna. Morda je otrok na „cesti“ v dobri družbi, medtem ko se mora včasih v privatni hiši, v zaprti sobi resno boriti za svoje poštenje, zaradi slabe družbe, ki je vdrla noter. To bi rada vprašala: Ali starši zadosti pazimo na otrokove prijatelje in poznamo njihove starše?

Imate prav, če vzamete besedo „cesta“ dobesedno. Dokler pobalinci zbijajo na cesti žogo, so bolj v telesni kot v duševni nevarnosti. Vendar žoge se slej ko prej naveličajo in cesta postane preozka. Nadomesti jo bar, včasih klub, včasih „zaprta soba privatne hiše“. Vendar „klapa“, „barra“ ali „patota“ se je sestala in spoprijateljila „na cesti“, to je brez nadzorstva, sama od sebe, prepuščena lastnim nagibom in nagonom.

Zato lahko uporabljamo izraz „cesta“ za vsa znamenja, ki si jih nabere otrok brez vsakega nadzorstva, pa četudi na lastnem dvorišču, če je to odprto vsakomur.

Tudi naš „slovenski dom“ tu ali tam prav tako lahko postane „cesta“, če ima vanj vstop vsak pobalin in vsaka deklina. Samo vi starši morete preprečiti, da vašega otroka ne pokvari cesta pred vašimi lastnimi očmi. Če ne poznate staršev otrok, s katerimi se družijo Vaš sinko ali hčerka, — potem zaupate svojo lastno kri — „cesti“, ki je širša in nevarnejša kot tistih nekaj metrov asfalta pred hišo.

Z A M L A D I N O

SILVESTROVO

Ob nastopu sedaj poslavlajajočega se leta so mi mnogi želeli: „Srečno in zdravja polno novo leto!“ Čutila sem, da jim te želje prihajajo od srca, dasi ni nihče mislil — in tega sem se zavedala tudi sama — da bi se mogle uresničiti.

Moj Bog, in kakšno je bilo to leto mojega življenja. Bilo je leto hudega trpljenja in bolečin na bolniški postelji, pa vendar srečno, polno svetega veselja in radosti. In od štiriindvajsetih let mojega življenja je to že peto leto bolezní. Da, dolgo je že od tiste prve majniške ne-

delje, ko so zvonovi tako ubrano vabili k Marijini pobožnosti; da, takrat sem šla nazadnje z drugimi k sveti maši in nisem slutila, kako težak križ me čaka na nadaljnji življenjski poti. Pa kakor sem se takrat trpljenja bala, pač nisem slutila, da more tudi trpljenje človeka osrečiti in da je tolažba toliko večja, kolikor večje je trpljenje. Da, Gospod, težak križ si mi naložil, a s križem si mi poslal tudi milost, da ga laže nosim za Teboj.

Kajne, Gospod, če sem kdaj omahovala pod njegovo težo, da si mi to slabost odpustil, saj si tudi Ti sam trikrat padel pod silno težo križa, ko si ga nesel pred nami na Kalvarijo. Da, misel na Tebe in pogled na Tvoj križ mi daje moč in mi dušo napolni z upanjem na plačilo, saj za velikim petkom na Kalvariji pride večno vesela velika nedelja. Zato pa, dragi moj na križ razpeti in s trnjem kronani Gospod, uči me trpeti, ker prav vdano trpljenje je poročstvo večne sreče v nebesih.

Gospod, Ti veš, kako trdno je bilo takrat moje upanje v ozdravljenje in kako bridko razočaranje ob spoznanju, da ne bom nikoli več zdrava. Kako žalostno je to spoznanje za dekle dvajsetih let! O, kako težak boj sem takrat bojevala sama s seboj! Kako težko je moja volja pristala na trpljenje, to veš samo Ti, Gospod, ki si mi tudi takrat stal na strani in mi dajal moč, da sem ob pogledu na Tvoj križ bolezen vdano sprejela: „Da, Oče, zgodi se Tvoja volja!“

Od takrat pa se mi je v dušo naselil mir in veselje v zavesti, da je križev pot najkrajša pot v nebesa in da sem Ti prav v trpljenju najbolj podobna.

Minilo je leto z vsem, kar mi je prineslo, minilo 365 dni prestanih v trpljenju in bolečinah, ki so mi čestokrat stiskale solze v oči. Samo Ti, moj Bog, si razumel bolečino mojega srca in krik moje razbolele duše, ki je pogosto klicala k Tebi za zdravje.

Nisi mi dal zdravje, pač pa si mi dal mnogo več, dal si mi svojo podobo in večkrat tudi samega sebe, ki edini moreš človeka osrečiti. Da, dvanajstkrat si prišel v poslavljajočem se letu, dvanajstkrat so Te gospod župnik prinesli v mojo bolniško sobo na mojo posteljo, v moje revno trpeče srce. In Ti si ga napolnil s sladko tolažbo in zaupanjem v Tvoje ljubezen, ki se kaže ravno v tem, da si nam v trpljenju najbližji, da smo Ti ravno v trpljenju najbolj podobni.

Sreče teh dvanajstih dni pač ne bi zamenjala za nobeno svetno veselje.

Še se mi ramena šibijo pod težo križa, a tolaži me zavest, da si mi bolezen Ti poslal kot važen pripomoček na poti v nebesa. Zaželenega zdravja mi nisi dal, pač pa si mi dal milost in spoznanje, da je trpljenje najbolj varna in ravna pot v nebesa.

Tako zaključujem leto z zahvalo za vse milosti in duhovne dobrote, ki si mi jih naklanjal prav po trpljenju.

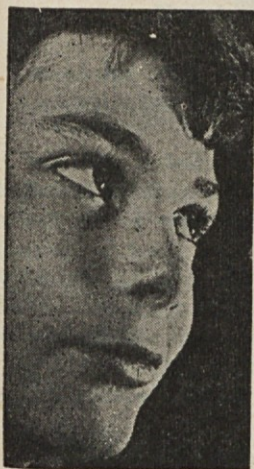
Tudi v novem letu se izročam Tvoji očetovski ljubezni v zaupanju, da me boš po trpljenju varno pripeljal k sebi v nebeški Jeruzalem. Tam bom vesela objela dragega očeta in ljubljeno mamico, saj tukaj njihove skrbne ljubezni tako zelo pogrešam.

Vem, da moje zaupanje ne bo varano, zato tudi v novem letu vdano molim:

„Da, Oče, zgodi se Tvoja volja!“

MICHEL QUOIST

DANIJELOVE ZGODBE

10. DECEMBRA. Prejel sem patrovo pismo z molitvijo. Kar strese me, če pomislim, da bi mama lahko odprla pismo. A je videla ime odpošiljatelja in le pripomnila:

„Neki duhovnik ti piše?“

„Da.“ sem odvrnil nejevoljen, a obenem vesel, da vidi, da imam dobra poznanstva.

Ko sem bil sam, sem odprl in bral:

„Priatelj moj!

Ko sem se prejšnjo noč vrnil domov, sem stresel na papir besede te molitve. Mislim sem tedaj nate in na vse uboge ljudi, ki so žrtve samih sebe. Pravkar sem jo skončal in ti jo pošiljam. Moli jo zase, zame, in za vse, ki še niso prestopili lašnega praga. Zlasti pa, moj dragi Danijel, imej okno vedno odprto.

Bilo bi strašno, ako bi ga zopet zaprl. — Resnično te cenim.

Nasvidenje.

GOSPOD, REŠI ME SAMEGA SEBE

„Gospod, me slišiš.

Zaprto sam vase, jetnik samega sebe, ne slišim drugega kot lasten glas; ne vidim ničesar poleg samega sebe; in za menoj je le trpljenje.

Gospod, me slišiš?

Reši me mojega telesa, ki je le lakota; in vsega, česar se dotakne s svojimi velikimi neštetimi očmi, s tisoč stegnjenimi rokami, je le za utešenje nenasitnega poželenja...

Gospod, me slišiš?

Reši me mojega srca, ki je prenapoljeno z ljubeznijo, a ko mislim da ljubim brezumno, vidim s pogumom, da ljubim po drugem le samega sebe.

Gospod, me slišiš?

Reši me mojega duha, ki je poln samega sebe, svojih misli, svojih sodb; ne zna se pogovarjati, ker upošteva le lastne besede.

Sam, se dolgočasim, se utrujam, se sovražim, se gnusim.

Dolgo časa se že premetavam v svoji ubogi koči, kot na bolniški postelji, s katere hočem pobegniti.

Čutim se zmožnega, da sovražim vse ljudi in ves svet..., to je iz nevoščljivosti, ker jih ne morem ljubiti.

Hotel bi uiti, ubežati, teči proti drugi deželi.

Vem da veselje obstaja; vidim ga, pojočega na obrazih.

Vem da luč sveti; vidim jo ko razsvetljuje poglede.

A, Gospod, jaz ne morem ven, ljubim to svojo ječo, istočasno ko jo sovražim. Ker moja ječa sem jaz sam, in samega sebe ljubim, Gospod, in se gnusim samemu sebi.

Gospod, sedaj niti ne najdem vrat svoje hiše. Hodim sem ter tja, tipaje, kot slepec, se zaletavam v svoje lastne stene, v svoje lastne meje; se ranim. Slabo se počutim, zelo slabo, in nihče tega ne ve, ker nihče še ni stopil vame.

Sam sem, sam.

Gospod, Gospod, me slišiš?

Gospod, pokaži mi vrata, primi me za roko, odpri, pokaži mi pot, pot veselja in luči.

...Ampak...

Ampak, Gospod, me slišiš?"

— — —

„Moj mali, slišal sem te, smiliš se mi.

Že dolgo časa opazujem tvoja zaprta okna. Odpri jih, moja luč ti bo zasijala.

Dolgo časa že čakam pred tvojimi zaprtimi durmi. Odpri jih, našel me boš na pragu. Pričakujem te, vsi te pričakujejo. A moraš odpreti, priti na plan. Zakaj ostajaš jetnik samega sebe?

Prost si. Nisem jaz zaprl tvojih vrat, ne morem jih jaz odpreti.

Moj mali. Odpri svojo ječo, stopi na plan, bodi prost v moji ljubezni.“

(Priredil TM)

ME IN NAŠE SRCE

Ti in fantje.

Zmišljene zapreke. Ne nespametne zapreke, ne nevarna igračkanja, temveč globoko moralno zdravje, ki jamči medsebojno spoštovanje in srčni mir. V modernem življenju imajo dekleta mnogo prilike za srečavanje s fanti. V pisarni, šoli, na univerzi, v vlaku, na počitnicah v hribih, na morju, na družabnih večerih, na plesu. Študentka ali delavka, mladenka današnje dobe pogosto preživi večji del dneva v mešani družbi.

Je občevanje med mladenko in fantom lahko prijazno, tovariško, odkrito, zdravo? Lahko dobro vpliva?

Kakšni so pogoji?

F flirt je lahkomiseln občevanje dekleta in fanta, ki sta si simpatična. Prepričati se hočeta, da se ljubita. Govorita, si dvorita, se ljubkujeta. Igrata se ljubezen. Nimata najmanjšega namena, da bi se poročila. Ne ljubita se, hlinita si ljubezen. Nekatera dekleta vsako fantovo besedo vzamejo kakor ljubezensko izjavo. Včasih ni potrebna niti beseda. Že pogled, nasmeh zadostuje, da hitro zaupajo svoji prijateljici: „Imam fanta, ki mi dvori.“

Nekaterim dekletom je ta ljubezenska igra zelo priljubljena. Pogosto so one, ki jo iščejo. Zdi se jim, da so tako manj osamljene, močnejše. Vse to je na videz zelo nedolžno. Vendar je v tem igranju z ljubeznijo nezvestoba in velika nevarnost za mladenko. Če bi bila prepričana o svoji

ljubezni, vendar ne moreš vedeti, če fant, ki pravi, da te ljubi, misli resno.

Zalostna jeza. Če se je mladenka varala v svojih čustvih, pride do razočaranja. Naenkrat bo začutila, da je bila prevarana, da so se iz nje norčevali. V nevarnosti je, da bo začela dvomiti v obstoj resnične ljubezni.

Previdnost in čistost.

Ne bomo govorili o težki krivdi misli, želja in dejanj, kamor lahko vodi igranje z ljubeznijo, ki je samo po sebi iskanje bolnih občutkov, nemira, ki so prepovedani vzbujati jih pri sebi in pri drugih. Bog je hotel, da človeška družba raste in se ohranja potom zakramenta sv. zakona. Položil je v naravo mladega fanta, in dekleta vzajemno čustvo privlačnosti, ki najde v krščanskem zakonu zakonito zadovoljitev. Izven zakona ta privlačnost, močnejša pri moškem kot pri ženski, ne more biti izpolnjena. Zbujati jo hote pri sebi ali pri drugih se pravi izpostaviti se slabemu in igrati vlogo zapeljivalca.

„Sem za druge prilika za greh.“ Kdo bi si drznil to premišljeno izreči? In vendar se to zgodi, kadar mladenka ne izpolnjuje pogojev, kjer se druží spoštovanje do sebe in do drugih. Mladenka mora vedeti kakšne občutke vzbuja pri svojih bližnjih. Če ne pazi na dostojnost obleke, vedenja, gibov, razgovorov ima na mladeniča, ki se z njim srečuje slab vpliv.

Pravi ljubezni naproti.

Morda se ti bo zdelo, da poleg igračkanja obsojam tudi srce, čustva ves razvoj ter vzgojo ljubezni. Motiš se. Prav zato, ker želim, da ceniš, spoštuješ in ljubiš resnično ljubezen, te hočem obvarovati vseh spačeniosti ljubezni. Ljubezen ni zabava, je globoko, resno, nežno čustvo. Nimaš pravice igrati se z ljubeznijo. Ljubezen je dar in podoba Boga; je izraz dolžnosti in veselja obenem, je napor in žrtev.

Dolžnost — pot k sreči.

Čistost in ravnovesje srca, spoštovanje in odkrita preprostost v občevanju z mladeniči; to so zapovedi za tiste, ki hočejo biti srečne in obenem ponosne na svoje moralno življenje. Hodila boš na poti življenja dolžnosti in nagradam naproti le po poti mirne vesti in tihote duše. Po tej poti boš pripravila srečo drugim in našla samo sebe ter svojo srečo.

Zdravo tovarištvo.

Je možno, je zaželjeno tovarištvo med fantom in dekletom? Nočem zanikati, da je težko ohraniti zdravo in pristno tovarištvo, ker vedno predstavlja nekatere nevarnosti. Lahko pa trdim, da če tovarištvo prav usmerimo ima tako na dekleta, kakor na fanta dober vpliv. Pri odkritosti občevanja niti fant, niti mladenka ne smeta pozabiti na

spoštovanje in nežnost, če hočeta, da bo njuno tovarištvo resnično, osrečujoče. Pri tem tovarištvu, ki zahteva veliko resnosti, si bo fant oblikoval srce in duha. Postal bo nežnejši, bolj razumevajoč. Dekleta bodo izgubila preveliko čustvenost, fant-tovariš ji bo pomagal do večje odločnosti. Zadobila bo ravnovesje.

Za pravo tovarištvo med fanti in dekleti so potrebni nekateri pogoji. Dekle se mora boriti, da bo dosegla ravnovesje svoje čustvenosti, bežati pred sanjarjenjem; vedno mora vzbujati spoštovanje, odkritost, preprostost.

Fant mora po svoji strani bolj resno gledati na dekle. Ne sme misliti nanjo kot na predmet igranja. V njunem razmerju mora vladati medsebojno spoštovanje.

Poštenost, nežnost, vzbujena po volji, molitvi in milosti so edine, ki te lahko vodijo v zdravo čisto in odkrito prijateljstvo v srečo tebi in tistim, s katerimi te prijateljstvo veže.

Priredila M. Mt.

Tvoj zrelostni izpit

Počitnice — važen čas za službo Kristusu v mojem mladem življenju!

V tem smejočem se poletnem jutru sem se nenadoma znašel na poveljniškem mostu:

nič več urnika, ki bidoločal moja opravila,
nič več predpisov, ki bi vodili moje vedenje,
nič več nasvetov, ki bi razveseljevali moja omahovanja,
nič več nadzorstva, ki bi preprečevalo moje spodrsaljaje.

Edini gospodar svojih načrtov in svojih misli, svojih dejanj, svojih... opuščanj.

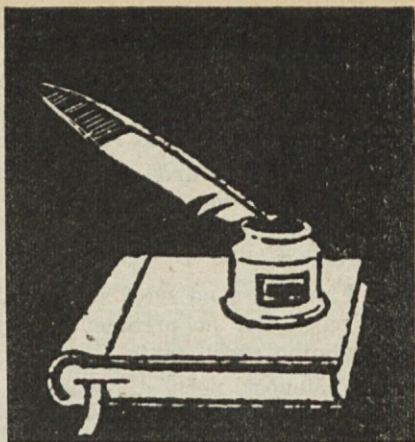
V teh nekaj tednih se bo pokazalo, ali sem že sposoben za težko igro življenja;

za to trdo stvarno življenje, z vsemi svojimi zankami, s svojimi vabami in nevarnostmi,

v sleparskem vrtincu glasbe in vsega, kar neprenehoma ponuja svet: letovišče ob morju,

koča v gorah ali potovanje v inozemstvo,
daljši izleti z avtomobilom ali križarjenje z ladjo.

Mladinska posta

Moja božična spoved

Za božič bi hotel opraviti iskreno spoved. Ne samo zato, da bi za praznike občutil prijetno notranje razpoloženje, ampak zato da bi našel trdnejši stik med vero in mojimi 19 leti. Za lanski božič se mi ni posrečilo. Čutim, da težko prihajam do odrasle in trajne vere, ki ne bi bila samo praznična in nedeljska. Kaj mi svetujete?

Vera je božji dar, a za ta dar se boš boril vse življenje, čeprav nikdar tako, kot ravno v tvojih letih.

Ne pričakuj čudeža od ene same globoko doživete spovedi. Če hočeš z božično spovedjo res najti globlji temelj svoji veri, se prični že danes pripravljati in poglabljati.

Svetoval bi Ti nekaj, kar se Ti bo zdelo mogoče nesodobno, a verjemi mi, je edino učinkovito. Poleg

redne dnevne molitve, si poišči duhovno branje, in vsaj nekaj minut vsak dan premišluj pred Najsvetejšim v kateri koli mestni cerkvi.

Pritrgaj si kak dovoljen užitek. Hodi kolikor mogoče pogosto k sv. obhajilu, četudi ne „čutiš“ potrebe. In s to pripravo Ti bo svetonočna skrivnost zablestela v novi luči. Vera se Ti bo poglobila, a boriti, dragi moj, boriti se boš moral zanjo vedno, če boš hotel, da Ti ostane vera — živ del Tvoje razvijajoče se osebnosti.

Na počitnice – sama ali v družbi?

V januarju ali februarju bom imela prve počitnice, odkar sem v službi. Tri prijateljice me vabijo, da bi šla z njimi. Ker smo že med letom večkrat skupaj, me to ne vleče pre-

več. Ne bi pa hotela biti sebična. Naj grem sama na počitnice ali s prijateljicami ali z drugo družbo?

Če te družba prijateljic ne vleče, se lepo opraviči, da imaš druge načrte in konec. Če se boš silila, boš sebi in drugim pokvarila počitnice.

Sicer pa, ali ni dobro spoznati še druge ljudi? Pri izbiri počitniške družbe ne pozabi še posebno na to, če se Tvoje versko in moralno prepričanje ujemata z življenjem in prepričanjem počitniških tovarišev in tovarišic.

O počtnicah mnogi mislijo, da smejo odvreči moralo. S takimi ljudmi, četudi se med letom kažejo kot dostojne, ne hodi na počitnice. Če se jim ne prilagodiš, jim boš v napoto, kar boš z žalostjo občutila. Za odih si poišči prijateljic, s katerimi se dobro počutiš in sprosti se v čiststem veselju. Srečno!

Naj delam med počitnicami

Šole je konec. Zame konec četrtega razreda srednje šole. In sedaj vročina, branje, prijatelji, kopanje, mešana družba, več življenja pod domačo streho... Pa že iz prejšnjih let vem, da to ne izpolni štiriindvajset ur dnevno. Rad bi sprejel medpočitniško zaposlitev v pisarni ali z ročnim delom. Kaj pravite?

Ideja je posrečena. K izpeljavi le nekaj misli. Zaposlitev ne izbiraj izključno z vidika zaslužka. Telesno delo, če mogoče na prostem zraku, naj ima prednost pred pisarno. Ne-

kaj dni si prihrani za popoln odih, morda za taborjenje.

Če moreš, poišči si delo kje v notranjosti dežele, da združiš tako prijetno s koristnim. V takem primeru bi Ti svetoval, da si najdeš kakega tovariša in da se ne potikaš po svetu sam. S prijateljem, posebno če je on versko in moralno zaveden, si bosta v medsebojno pomoč, kajti ne pozabi, da je človek sam brez božje in človeške pomoči — slaboten.

Sicer pa korajža velja in obilo sreče! Po počitnicah se oglasi in piši kako je bilo.

Nimam časa

„Nimam časa“ ali je res ali samo izgovor? Bodisi glede na dolžnosti do skupnosti, družbe, verskega življenja?

Za družinske očete in matere utegne biti resnica, za mladino pa je vedno izgovor. Človek najde čas za to, kar ga vleče. Če nas skupnost ne privleče je nekaj narobe v skupnosti — potem naj očetje skupnosti naredo kolektivno izpraševanje vesti, vsak zase pa osebnega. Morda bomo potem odpravili našo glavno napako, ki je: iskanje bruna v očesu bližnjega.

Ne smemo pa pozabiti, da je izgovor „nimam časa“ nekako geslo sodobnega človeka po vsem svetu. Včasih so ljudje rekli: Nočem, se mi ne ljubi ali pojdi se solit, zdaj so pa našli bolj vljuden odgovor, ki je včasih resnica, a velikokrat le znak duševne lenobe.

ČAS SPOZNAVANJA IN ZAROČNA DOBA

(Povzeto po knjigi „Tres para el matrimonio“, p. J. M. Miranda)

Na vprašanje „Kako naj se vede mladenič do dekleta, katerega resnično ljubi“ — je p. Miranda dobil sledeče odgovore:

1. Če mladenič dekle resnično ljubi, mora storiti vse, da bo le-ta resnično srečna — tudi za ceno svoje lastne (t. j. mladeničeve) sreče.

2. Če jo ljubi resnično, ji mora svojo ljubezen izkazovati s tem, da jo spoštuje in da je ne vodi, oz. napeljuje do greha. V slabih trenutkih ji mora pomagati in se tudi za njo žrtvovati, če je potrebno.

3. Če mladenič dekle navaja k slabim dejanjem — dokazuje s tem, da je ne ljubi resnično. Na njo ne sme nikdar misliti zgolj

nagonsko, temveč mora videti njene ideale, njena čustva in njene želje.

4. Mladenič mora dekle spoštovati in storiti vse, da jo bodo tudi drugi spoštovali. Neprisiljeno ji mora izkazovati majhne pozornosti in ljubeznivosti. Z njo mora biti vljuden in v vsem njegovem vedenju mora prevladovati resnost ter zanimanje in želja za čimboljšim medsebojnim spoznavanjem.

Upoštevajoč te pripombe poglejmo primere, ki bi morda lahko v večji ali manjši meri postali nevarni za mlade ljudi, kateri so:

1. sprehajanje po samotnih krajih.
2. poljub;
3. premajhno medsebojno spoštovanje.

1. Zaljublenci želijo biti sami, ker želijo, da jim pri razgovorih nihče ne prisluškuje ter da se čutijo nemotene in neopazovane. Ta njihova želja je povsem razumljiva. Sprehajanje po samotnih krajih pa vendarle ni priporočljivo, predvsem zaradi raznih fizičnih ter moralnih nevarnosti, katerim se mlada človeka na ta način izpostavljata. Prav tako naj bi se mladi ljudje izogibali shajanja v kinu, v avtomobilu, v oddaljenih gozdičih in to predvsem ponoči. Vsekakor sta dom in dru-

žinsko okolje najprimernejši kraj, kjer se najlažje snideta in spoznavata.

2. Poljub je vedno prinašal zaljubljenecem gotova vprašanja, kot na pr.: Ali je poljubovanje greh?

Prav gotovo so s poljubom v zvezi gotove fizične in tudi moralne nevarnosti. Dr. Artur Bryan je naredil higijensko analizo poljuba in je izjavil, da se s poljubom prenašajo razne nalezljive bolezni, kot meningitis, prehlad, davica, škrlatinka, pljučnica, tuberkuloza itd. itd. — kar je opisal v knjigi „Cuántos microbios hay en un beso?“

V moralnem oziru pa je bil poljub že večkrat prvi korak k padcu, predvsem k padcu neizkušenih mladenk. Če pa jih ni dovedel do tega, pa jim je čestokrat povzročil notranji nemir.

Vendar pa je v poljubu vsebovana tudi lepota, saj je poljub simbol ljubezni in simbol popolne predaje. Sam po sebi torej ni „pregrešen“, tak postane le, če je združen s strastjo.

3. Najbolj jasen dokaz prave ljubezni je, če se mlada človeka medsebojno spoštujeta, tako telesno, kot duševno. Poleg tega je takšno zadržanje tudi najboljši porok za uspeh in srečo v bodočem domu, katerega nameravata ustvariti. Mladenič, kateri pred poroko ni znal uravnati in zadrževati silo nagona, bo v zakonu čestokrat upravičeno povzročal dvome in nezaupanje svoji dru-

žici, saj ji bo zaradi svojega zadržanja pred poroko dajal za to povod. Prav tako mladenki, ki je že pred poroko dopustila in zaživelale telesno življenje — ne bo v zakonu nič novega in nič svetega, saj je že preje izrabila to, kar je Bog namenil in posvetil v zakon.

Po vsem, kar smo preko prejšnjih poglavij zmogli premišljevati na trezen in morda suhoparen način, smo prišli do zaključka, da zakonski stan — zaradi svojih velikih in težkih obveznosti, katere nalaga — ni kratkočasna in prijetna igra ali poigravanje. Zaznali smo, da je pravi, resni poklic, katerega zmore dobro izvesti samo tisti, ki ima zanj zmožnosti.

Zmotno je mnenje, ki pravi, da je poklic potreben le za duhovniški in redovniški stan. Tudi za

zakonski stan je nujno potreben poklic.

Zaradi tega se moraš vprašati:

Ali imam poklic za zakonski stan? In kdaj ga imam?

Na to vprašanje le skromen odgovor! Imaš ga, če čutiš v sebi klic, ki se vzbuja v tvoji notranjosti in ki izhaja iz tvoje vesti. Le poredkoma lahko pride iz vrst tvojih iskrenih prijateljev ali pa iz srede tvojih predpostavljениh.

Imaš ga tudi, če si po naravi nagnjen do družinskega in zakonskega življenja.

Predvsem pa ga imaš, če spoznaš in čutiš v sebi zmožnost, da ga sprejmeš, da ga izvršuješ in tudi izpelješ do cilja, ki je:

DA USTANOVIŠ ZDRAVO KRŠČANSKO DRUŽINO,

DA OSREČIŠ SVOJEGA DRUGA ter da

VZGOJIŠ SVOJE OTROKE —

če ti jih Bog da — V DOBRE KRISTJANE, V POPOLNE LJUDI

Z GLOBOKO SRČNO KULTURO ter da se vedno zavedaš,

DA JE ZAKON OD BOGA POSTAVLJEN ZAKRAMENT, z

vsemi dolžnostmi in morebitnimi težavami, a tudi z lepoto in globino, ki ti jo kot tak lahko nudi.

— — —

Za zaključek si stavi sledeča vprašanja:

1. Ali sem zmožen oz. zmožna, da ustvarim srečno družino?

2. Ali sem zmožen oz. zmožna nuditi ljubezen in srečo svoji družici oz. svojemu drugu?

3. Ali sem zmožen oz. zmožna, da svoje otroke vzgojim v popolne in notranje zgrajene ljudi?

— — —

Če na ta tri vprašanja zmoreš odgovoriti pritrdilno — tedaj SE ZAUPAJ IN PRIPOROČI BOGU. Podelil ti bo srečen zakon!

Priredila P. D.

VPRAŠANJA

I. ALI ZNAŠ OPAZOVATI?

1. Kje naj bi se sestajala mlada človeka: v kinu, v avtomobilu, gozdu, ali na domu?

2. Kakšne neprijetnosti in nevarnosti so združene s poljubom?

3. Kdaj je poljub združen z grehom in kdaj ne?

II. ALI ZNAŠ PRESOJATI?

1. Kaj sodiš o sprehajanju posamotnih krajih?

2. Kaj meniš o poljubu? Kaj sodiš o dekletu, ki se pusti poljubovati?

3. Kaj meniš o dekletu, ki dovoljuje razne prostosti?

4. Kaj pričakuješ od zakona, če sta si zaročenca že pred njegovo sklenitvijo dopuščala razne intimnosti?

5. Kaj meniš o zaročencih, ki se niso nikoli prepirali?

1. Kadar si boš iskal nevesto, išči jo najprej v krogu svojih znancev, nato v istem kraju ali v isti deželi — toda nikakor ne predaleč.

TEST ZA FANTE

1. Ali bo mladenka, ki svoji materi pomaga pri hišnih delih, dobra gospodinja?

2. Ali bo mladenka, za katero se zanimaš, zmožna sama voditi gospodinjstvo? Ali opusti svoje družabne obveznosti, če kak član njene družine oboli? Ali mu rade volje streže?

3. Ali je ponosna na svoje starše, čeprav so revni?

4. Ali imata ti in ona smisel za isti način zabave?

5. Ali se dekle zna negovati — ne da bi pri tem zapadla v pretiranost?

6. Ali se ti zdi, da bi se po prvem otroku prav tako negovala?

7. Ali zna pazljivo poslušati?

8. Ali govori slabo o svojih znankah in prijateljicah?

9. Ali je v gotovih primerih pripravljena prevzeti tvoje mnenje?

10. Ali ti je v svojem delovanju zvesta?

11. Ali je zmožna premagovati ljubosumnost?

12. Ali se sama sebe spoštuje in tudi zna vzbujati spoštovanje?

1. Ali se ti tvoj izvoljenec posmehuje, kadar se sramuješ moralno dvomljivih dovtipov?

2. Ali ima tvoj zaročenec več zanimanja za svoje lastne interese, kakor pa za spoštovanje do tebe in do tvoje ljubezni?

3. Ali mu primanjkuje trdne volje, da bi premagal razne skušnjave?

4. Ali je njegovo zadržanje do tebe nestanovitno?

5. Ali se rad prepira — bodisi s teboj ali z drugimi?

6. Ali je njegov pogled na življenje črnogled — čeravno nima povoda za to?

7. Ali ne zna prenesti, če ga opozarjaš na njegove napake, navade in nerodnosti?

8. Ali tvojim znancem zaradi svojih posebnosti ni simpatičen?

9. Ali nima želje, oz. namena, da bi te predstavil svojim staršem?

10. Ali mu je neprijetno, kadar napelješ pogovor na vajino eventuelno poroko?

11. Ali je nereden?

12. Ali se premaguje le z veliko težavo?

13. Ali ni človekoljuben in se ne meni za bedo sočloveka?

14. Ali dvomiš o njegovi ljubezni?

15. Ali je nagnjen k pijančevanju, k neprimernim zabavam in ali ga privlačujejo ženske?

Morris West med Slovenci

Uredništvo „Duh. življenja“ se je odločilo, da bo v prihodnjem letniku začelo objavljati v odlomkih poslovenjeni tekst Morrisa Westa *Ribičeve sandale*, znane med nami kot *Sandalias del pescador* in drugod po svetu kot *The Shoes of the Fisherman*.

Ker Morris West danes živi v svoji rodni Avstraliji, se je uredništvo obrnilo na patra Ambrožiča OFM s prošnjo, da od avtorja dobi posebno dovoljenje za prevod

te knjige v slovenski jezik. Ko bodo pričujoče vrstice že med vami, upamo, da bo v naših rokah tudi že dovoljenje. Sicer pa — takoj ko bo dovoljenje izdano, bomo začeli s podlistkom.

Toliko v veselo sporočilo.

Predstavili pa bi radi že danes avtorja Westa. Kot rečeno, se je rodil v Avstraliji 1916. leta kot mešanec angleške in irske krvi. Obiskoval je šole pri krščanskih bratih in univerzi v Melbourneu in Tarmaniji. Vstopil v red Krščanskih bratov pa red zapustil pred prejemom svetih obljub v času druge svetovne vojne. To je preživel v krogu angleških obveščevalnih sektorjev in v tem svojstvu spoznal skorajda vso zasedeno Evropo, po britanskih četah seveda. Tako Slovenci njemu iz časov avstrijskih taborišč nismo tuje ali neznanci. Spoznal je tudi vso bégunsko problematiko v Italiji.

Po vojni se je ukvarjal z različnimi strokami, se posvečal radiu in televiziji, končno pa odločil za pisanje. Na tem področju je brez dvoma uspel. Če njegove knjige naštejemo, je tudi zato, ker se nam zdi primerno, da bi jih čim več Slovencev bralo. Morris West (včasih tudi psevdonom Michael East) je namreč pisatelj, ki v sleherni knjigi brani krščansko stališče, v katerem koli pogledu in kljub vsej posvetnosti v tematiki zna poiskati zdrave, zrele in trezne zaključke in smernice. Tako je, hočeš nočeš, sila moderen katoliški

SLOVENCİ PO SVETU

Slovenska kapela v Washingtonu

Glavni odbor za Slovensko kapelo v Washingtonu (ZDA) je odobril arhitektov načrt in bodo sedaj že začeli z zidanjem.

Slovenska kapela bo popolnoma ločena od sosednjih in bo odprta samo v glavni prostor kriptе. Floris ima obliko osmerokotnega prostora, odprtega na dveh straneh. (Na eni strani bo vhod, na drugi pa oltar. Ta bo iz marmorja. Nad oltarjem bo podoba Marije Pomagaj, obdana z zlatimi žarki. Na štirih straneh ka-

pelice bodo v marmor vklesani reliefi, delo akademskega kiparja Franceta Goršeta. Predstavljali bodo škofa Barago in Slomška ter slovenske izseljence v Ameriki in njihovo udejstvovanje v Novem svetu. Na ostalih dveh straneh bodo vklesani primerni napisi v slovenskem in angleškem jeziku. Stene kapele bodo obložene z rožnatim marmorjem, strop pa bo okrašen s slovenskimi motivi v barvah.

Slovesna posvetitev kapele bo prihodnje leto.

---

laik, ki more mnogo več storiti kot bogvekoliko nabožnih knjižic.

Njegova dela so: Hijos del Sol (Otroci sonca) 1956 — El caso Orgagna (Zadeva Orgagna) 1957 — La 2a victoria (Druga zmaga) 1958 — El abogado del diablo (Hudičev odvetnik) 1959 — La hija del silencio (Hči molka) 1961 — El país desnudo (Gola zemlja) — El embajador. (Poslanik). Zajema pa geografsko Calabrio, To-

scano, Rim, Avstrijo, Avstralijo, Vietnam. Nekatera dela so dosegla v španskih izdajah tudi do 26 ponatisov, najmanj pa tri. Navedli smo španske naslove v orientacijo ev. bralcem.

Ribičeve sandale, ki je roman o papežu Cirilu Lakoti, niso samo strogo aktualna snov, so več: so življenje s Cerkvijo, ki nikdar ne preneha in se vedno obnavlja.

Škof dr. Lenič v Kanadi in ZDA

V septembru je ljubljanski škof dr. Stanko Lenič za 10 dni obiskal slovenske izseljence v Kanadi.

Škof dr. Lenič je v Kanadi povsod doživljal pristržne sprejeme. Po skoro vseh slovenskih župnijah je maševal in pridigal, v cerkvi Brezmadežne v Torontu je pa tudi birmal 46 slovenskih otrok.

Na slavnostni večerji po birmi je razlagal verski položaj v Sloveniji. List „Družina“ izhaja sedaj v 130 tisoč izvodih, mladinsko „Ognjišče“ pa v 60.000. številni so redovniški in duhovniški poklici. Škof je povsod priporočal tudi podporo Slovenika v Rimu.

Obiskal je tudi rojake v Wellandu in St. Catharinsu, v Ottawi, v Montrealu, v Hamiltonu, nato pa se vrnil v Cleveland.

V nedeljo, 21. septembra, je bil uradni sprejem v župniji sv. Vida. Dopoldne je bila koncelebrirana maša s škofovim govorom, popoldne pa v dvorani prireditve na čast škofu.

Dr. Lenič je nato obiskal še slovensko faro Marije Vnebovzete.

Novo vrhovno vodstvo šolskih sester

Šolske sestre so imele v Rimu generalni kapitelj. Za novo generalno prestojnico so izvolile s. Jožefino Tominac, ki se je rodila v Chicagu v Sev. Ameriki v družini hrvaških vseljencev. Kot svetovalke so v vrhovnem predstojništvu Terezija Viran, Marija Avguština Zorec, Benjamina Učetić ter Judita Pipan. Taj-

nica je Hijacinta Rakuš, ekonomka pa Imakulata Počkar.

Občni zbor Celovške Mohorjeve družbe

25. septembra je imela Mohorjeva družba svoj redni občni zbor v Celovcu. Msgr. dr. Janko Hornböck je vodil razpravljanje o ideoloških vprašanjih v zvezi z vzgojo slovenske mladine v domovih Mohorjeve družbe na Koroškem in na Dunaju.

Občnega zbora so se udeležili vsi odborniki, med drugimi prelat Aleš Zechner, dekala Filip Millonig in Kristo Srienc, prošt Franc Brumnik, žr. Valentin Inzko. Iz župnij slovenske Koroške je bilo zastopanih na občne zboru nad 60 duhovnikov.

„Mladje“

Začudenje in osuplost povzročila današnja smer pisanja, kakršno so jo ubrali uredniki in sodelavci kulturne revije „Mladje“. Ta revija je v svojih začetkih budila upanje na novo kulturno pomlad med Korošci in so jo vsi veselo pozdravljali. Njena zadnja številka pa naravnost vznemirja vse resne ljudi zaradi cinizma in prostaštva, s katerim podira krščanske in narodne vrednote ter seje zmedo zlasti v mladem svetu. Obžalujemo, da se je revija, ki je sprva veliko obetala, tako čudno sprevrgla.

Novi župniki v tržaški okolici

S škofijskim dekretom 15. avgusta so bili imenovani za župnike sledeči duhovniki: za Barkovlje Lojze Zupančič, za Katinaro Albert Mi-

klavec, za Boljunc Marij Berdel, za Opčine pa Viljem Žerjal.

Sveta dežela

Naš rojak p. Jozafat Ambrožič, korni škof, je upravitelj cerkve sv. Petra v mestu Tiberias ob nekdanjem Genezareškem jezeru. Pred nedavnim ga je zadel mrtvoud na desni strani, vendar se je že vrnil iz bolnišnice in upa, da bo drugo leto lahko obiskal svoje prijatelje v Gorici.

Ekumensko potovanje v Jugoslavijo

Na pobudo Apostolstva molitve sv. Cirila in Metoda so Goričani in Tržačani od 16. do 25. septembra napravili študijsko ekumensko romanje k starim srbskim samostanom. Pokroviteljstvo romanja je prevzel msgr. dr. R. Klinec, vodstvo in ogled kulturnozgodovinskih spomenikov prof. M. Rijavec, tehnično vodstvo prof. Sergij Koglot, dr. Stanko Janežič in dr. Angel Kosmač pa sta romanje seznanjala z zgodovino srbske in makedonske Cerkve.

Papež Pavel VI. slovenskim duhovnikom

Goriški nadškof msgr. Cocolin je prejel iz Vatikana pismo kardinala Villota z naslednjo vsebino:

„Posebno tolažbo je dala srcu sv. očeta vdanostna brzojavka, ki so mu jo poslali slovenski duhovniki iz celovške, videmske, goriške in tržaške škofije ter slovenski izseljenski duhovniki ob priliki svojega 9. dušno-pastirskega tečaja. Sv. oče se za te pozdrave prisrčno zahvaljuje, želi vsem udeležencem vse dobro in go-

reče prosi Gospoda, da bi jih božja naklonjenost spremljala in krepila v njihovi duhovniški službi.

škof se je naučil slovenščine

V San Francisco (ZDA) je zapel novo mašo p. Viktor Lampe, Slovenec po rodu. Nove maše se je udeležil tudi škof, ki ga je posvetil, Merlin Guilfoyle. Ta je znan po svoji naklonjenosti do Slovencev. Čeprav ima v svoji škofiji bolj malo Slovencev, se je priučil toliko slovenščine, da lahko bere mašo v našem jeziku.

MOLITVENI NAMEN

Splošni: da bi se vsi kristjani zavedali, da so poklicani k svetosti in k apostolatu in da bi pri tem bolj velikodušno sodelovali.

Misijonski: da bi verniki prizadevno sodelovali s krajevnimi škofi in škofovskimi konferencami.

Za Slovenijo: da bi slovenski verniki iskreno težili za svetostjo in požrtvovalno sodelovali v apostolatu.

novice iz slovenije

Slovenski metropolit na sinodi v Rimu. Na izredni škofovski sinodi, ki je bila v oktobru v Rimu, je zastopal jugoslovanski episkopat ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik.

Bolniki pri Mariji Pomagaj. V nedeljo, 28. septembra, so se bolniki radovljiške dekanije zbrali pri Mariji Pomagaj na Brezjah. Kar 300 so jih njihovi svojci pripeljali. Pred pobožnostjo je mladina iz Boh. Bele z besedo in pesmijo ustvarila pri bolnikih primerno raspoloženje. Prilika o usmiljenem Samarijanu je gotovo našla svoje pravo mesto. V pridigi je dekan teološke fakultete dr. Vilko Fajdiga razložil navzočim smisel in pomen trpljenja. Po maši pa je z Najsvetejšim stopil med bolnike in jih blagoslavljal po lurškem načinu. Vsem, ki so jim omogočili srečanje z

Marijo, ki je tudi zdravje bolnikov, so bili bolniki zelo hvaležni.

Nov slovenski misijonar. P. Hugo Delčnjak, doma iz Nove Cerkve pri Celju in duhovnik od l. 1965, je končno uresničil svojo večletno željo: odšel je v misijone, naravnost v Afriko, v državo Togo, kjer delujejo v novi škofiji Dapango francoski frančiškani. V pokrajini, ki šteje 300.000 ljudi, pa samo 4.000 katoličanov (35.000 je muslimanov, drugi pa vsi pogani-animisti), se bo pridružil 15 sobratom, da z njimi in sam obiskuje 60 misijonskih postajih v džungli in tako pomaga božjem kraljestvu prodirati v Afriko, ki je tako potrebna Kristusove luči.

Slavo od novega misijonarja je bilo v frančiškanski cerkvi v Ljubljani v nedeljo, 21. sept. zvečer. Ob

polni cerkvi se je od njega poslovil najprej prelat Fajdiga, nato pa mu je p. provincial Valenčak izročil pismo generalnega predstojnika, s katerim ga pošilja v misijone in ga vsem priporoča. Potem pa mu je s posebnim ganljivim obredom izročil misijonski križ.

Tečaj za katehumene. 22. oktobra se je pričel v ljubljanski stolnici tečaj za tiste, ki še niso bili krščeni, ali birmani. Predavanja zanje bodo vsako sredo in petek ob 20 uri.

Dogodek desetletja. V verskem življenju slovenskih študentov je bil letos dogodek desetletja. Od 16. do 19. julija se je v Nazarju v Savinjski dolini zbralo 27 študentov, zastopnikov raznih veroučnih skupin iz vse Slovenije. Prišel je čas, da se v delo Cerkve med študenti vključijo študentje sami. Skupaj z devetimi duhovniki asistenti so skušali narediti osnutek dela med bodočimi vernimi izobraženci v Sloveniji.

Cerkev na Brezjah ni nikoli prazna. Ob vsakem času se zbirajo ob Mariji Pomagaj romarji od vseposod. Mnogi romarji prihajajo v skupinah. Pred kratkim so obiskali Brezje tudi socialni podpiranci iz Celja.

Katehetski tečaj v Ljubljani. V oktobru se je pričel spet dvoletni katehetski tečaj v prostorih Teološke fakultete v Ljubljani. Prav tako se je pričel nadaljevati triletni dopisni

katehetski tečaj. Pogoj: veselje do poučevanja verouka, to se pravi: ljubezen do Boga in do otrok, radostna nadarjenost, pedagoški čut in zdravje.

Prvič javno česčena. Slika Marije-kraljice miru, ki jo je naslikal prof. Stane Kregar, izdelal pa „Staklo“ iz Zagreba, so v nedeljo, 14. septembra. slovesno blagoslovili v novi cerkvi sv. Neže, podružnici kovorske župnije. Blagoslovitev je opravil kovorski rojak nadškof Pogučnik, ki je v pridigi pokazal pomen Kraljice miru v zgodovini krščanstva.

Srečanje mladih. Mladi iz različnih krajev v Slovenskih goricah so se v nedelju, 24. avgusta, zbrali v velikem številu pri Mali Nedelji. Da je bil program pester je vsaka skupina pripravila nekaj točk. Med drugimi so sledile popevke ob spremljavi kitare iz I. in II. dela knjižice „Zapojmo bratje“.

Posvet slovenskih škofov. Slovenski škofje so se 25. avgusta posvetovali o bogoslužnih vprašanjih. Pregledali so osnutek besedila novega mašnega obreda, ki ga je pripravila medškofijska liturgična komisija.

Mariborska škofija (ustanovljena kot lavantinska 1228 v št. Andražu, v Mariboru od 1859) ima 27 dekanij in 273 župnij.

MED NAMI V ARGENTINI

Obisk g. župnika Zaletela

G. župnik Vinko Zaletel je prišel med nas na obisk 13. septembra in ostal med nami do 25. oktobra, ko je odšel k rojakom v Mendози, vmes je pa obiskal tudi Slovence v Miramaru. Po slovenskih domovih je imel blizu trideset predavanj o Koroški, njenih lepotah in običajih, pa za zaključek še o naših misijonarjih v Afriki, ki jih je obiskal pred prihodom v Argentino. G. župnik zaletel je bil prvič v Argentini leta 1961. Vsako predavanje je imelo okoli 240 diapozitivov s spremnim zvočnim trakom. Še bolj bomo spoštovalni njegov idealizem za obstoj slovenstva na Koroškem in v svetu, če omenimo število prosvetnih predavanj, ki jih je imel na Koroškem po drugi svetovni vojni in ki segajo čez tisoč.

Še trije obiski

Slovence v Argentini so v oktobru

obiskali trije slovenski duhovniki: kanonik dr. Ivan Merlak iz Slovenije, g. Vinko Žakelj iz Belgije in dr. Franček Prijatelj iz Nemčije.

Izredna misijonska prireditev

Na misijonsko nedeljo, 19. oktobra, je Slovenska misijonska zveza v Argentini organizirala letno praznovanje misijonske nedelje. Letos je prav za to nedeljo prišla med nas misijonska sestra uršulinka Ksaverija Pirc OSU, ki je že nad 45 let v misijonih. Na sporedu misijonske nedelje je bila najprej koncelebrirana sv. maša z govorom g. msgr. Oreharja. Po sv. maši je začel proslavo g. Marijan Loboda, ki je program povezoval in prvi pozdravil sestro Pirc med nami. Nato sta ji izrekla pozdrave in dobrodošlico g. msgr. Orehar in urednik Katoliških misijonov g. Franc Sodja CM. Nato je pevski zbor Gallus pod vodstvom g. Tineta Selana zapel Dana mi je vsa

oblast, Ti si Peter Skala, Kje domovina si? (slovo gđe. Roza Golob) in Jubilate. Nato je med navdušenim ploskanjem stopila na oder č. sestra Ksaverija. Z besedo, s skioptičnimi slikami in barvastim filmom nam je prikazala svoje dolgoletno delovanje v Siamu. Z navdušenim ploskanjem so se rojaki zahvalili sestri Ksaveriji Pirc OSU za njen obisk v Argentino in za misijonsko navdušenje, ki ga je obnovila med nami s svojo navzočnostjo in besedo.

20-letnica slovenske šole v Argentini

21. septembra so vse slovenske ljudske šole iz Velikega Buenos Airesa proslavile dvajsetletnico delovanja v času izseljenstva v Argentini. Ob štirih popoldne je g. msgr. A. Orehar daroval sv. mašo s cerkvenim nagovorom. Ob straneh so stali ministranti in zastavonoše posameznih šol. Po maši in po petju slovenske narodne himne je imel govor g. Božo Štariha, predsednik Zedinjene Slovenije. Poudaril je važnost te obletnice in slovenskih šol sploh, v katerih se šola nad 700 slovenskih otrok. Ti so naša največja skrb in podlaga prihodnosti. Letos je pripravila odrski del proslave šolska mladina iz Lanusa, ki je pristrčno podala v režiji ge. Zdenke Janove igro „Šola v nebesih“.

Nova škofija v San Justu

Na praznik Kristusa Kralja, 26. oktobra, je bila proglašena nova argentinska škofija v San Justu. Za novega škofa je bil imenovan msgr. Jorge Carlos Carreras, ki je bil pred

leti predsednik Katoliške komisije za izseljence v Argentini. Na omenjeni praznik ob šestih popoldne sta novoimenovanega škofa pozdravila buenosaireški nadškof kardinal Caggiano in župan občine La Matanza polkovnik Bidondo. Nato je spregovoril g. škof msgr. Carreras. Po branju ustanovnega pisma sv. očeta Pavla VI. je bila koncelebracija. Somaševali so kardinal Caggiano, škof Raspanti iz Morona, škof Aguirre iz San Isidra, škof Menéndez iz San Martina, škof Schell iz Lomas de Zamora, škof Quaracino iz Avellanede in župniki nove škofije. Slovenec je pri somaševanju zastopal g. msgr. Orehar. Ker živi v novi škofiji veliko Slovencev, je morda zanimivo omeniti kraje, ki spadajo v sanjuško škofijo: San Justo, Ramos Mejía, La Tablada, Villa Madero, Tapiales, Aldo Bonzi, Ciudad Gral. Belgrano, Villa Luzurriaga, Isidro Casanova, Gregorio de Laferrere, Rafael Castillo, González Catán, 20 de Junio, Virrey del Pino, V. Casares, Máximo Paz, Uribelarrea, Udaondo, La Noria, Santa Rosa, Villa Vissir, Peluffo, El Taladro in Villa Adriana.

Tri predavanja v Mendози

‘Društvo Slovencev v Mendози je v septembru pripravilo tri predavanja. G. ing. Marko Bajuk ml. je predaval najprej o socialnem položaju v svetu, Latinski Ameriki v Argentini. Potem o stališču Cerkve do teh vprašanj in na tretjem večeru o revoluciji, kot napačni rešitvi socialnih vprašanj.

NOVI KNJIGI

V založbi Slovenskega lušnega pastirstva v Argentini je izšla nova knjiga „Koncil se pričinja zdaj“.

Knjiga je delo znamenitega koncilskega teologa, redemptorista **Hearinga**. Z obravnavanimi temami hoče pisatelj podati „predvsem, kolikor mogoče popolno sliko sadov 2. vati-kanskega cerkvenega zbora, potem pa poudariti življenjske vrednote, ki jih je ta zbor osvetlil“.

Med osemnajstimi poglavji so npr. „Posodobljenje in obnova“, „Zakon in družina v sedanjem svetu“, „Verska svoboda“, „Koncil je spet zaposlil laike“. „Spodbuden odgovor komunizmu...“

Knjiga, ki jo je poslovenil prof. **Geržinič**, je pisana preprosto, živahno, duhovito, osvajajoče. Prepriča, da je treba začeti koncil „zdaj“, to je v sedanjem življenju. Pove tudi, kako ga je treba začeti. Postavlja, bi rekli, koncilski prometna znamenja na mnoga najpotrebnejša mesta, da nakaže smeri, v katere naj bi se razvijalo pokoncilsko krščansko življenje.

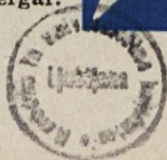
Skratka: odličen pripomoček laikom in duhovnikom za spoznavanje koncilskega nauka in za uresničenje koncila v praktičnem življenju.

Knjiga, katere oblika je 13.6 x 20.3cm, ima 176 strani. Naslovno stran je opremil arh. **J. Vombergar**.

Skoraj 50 let v misijonih. Spomini misijonarke s. **Ksaverije Pirc**, uršulinke.

Baragovo misijonišče v Slovenski vasi pri Buenos Airesu je za letošnjo misijonsko nedeljo izdalo zapiske misijonarke m. **Ksaverije Pirc**

V knjigi, ki obsega 96 strani, nad vse živahni popisuje svoje misijonsko delovanje. Misijonarka in izdajatelj jo podajata Slovincem v domovini, zamejstvu in izseljenstvu s prošnjo k Bogu, da bi misijonska ljubezen rasla med nami vsemi in da bi rojevala posebno najzlahtnejše sadove: nove misijonarje in misijonarke in vnete misijonske sodelavce, da bi tako nove moči vedno spet in spet stopale na misijonsko pod teh, ki zdaj že skoraj pol stoletja tako na misijonskem polju kot v misijonskem zaledju prenašajo „težo dneva in vročino“, da tako nikdar ne izumrje rod slovenskih misijonarjev, **Baragov misijonski rod!**

„Duhovno življenje“ je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, R. Falcón 4158, Bs. As.

Reg. de la Prop. Intel. N° 843.966.

Tiska Vilko SRL., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

POVERJENIKI:

Argentina: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Bs. As.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019, Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slov. pisarna, Baragov dom, 6304, St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

Kanada: Ivan Marn, 131 Treeview Drive, Toronto 14, Ont., Canada.

Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

Italija: Zora Piščanc, Riva Piazzutta 18, Italia.

Avstrija: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah 2.300 pesov; v ZDA in v Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

DENARNA NAKAZILA na naslov: Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

Vsem sodelavcem in naročnikom „Duh. življenja“: Bog plačaj!

111 111 111 111
111

Naslovna stran: V adventu in seveda o božičnih
praznikih je v Sloveniji bela zima — Zadnja
stran: Blejsko jezero